PROMIN

ПРОМІНЬ

БЕРЕЗЕНЬ
Ч. 3
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XX — БЕРЕЗЕНЬ 1979 — Ч. 3

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $8.00
Передплата до інших країн 8.00
Поодиноке число ..... .80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

N. 3 — MARCH, 1979 — VOL. XX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $8.00
Subscription in other countries 8.00
Single copy ..... .80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Н. К. — Міжнародній Рік Дитини і наші діти 1
О. Черлений — „Шевченкіяна" Станислава Людкевича 2
А. Курдидик — Силюетка одної малярки 3
Л. Смілянський — Шевченко поет 5
— Вартісне видання 7
Іванна Чорнобривець — Школярка 8
— Н. Грицина — На позиції голови 11
— Кампанія за новими передплатниками 11
S. K. — Key to successful living 12
— National Canadian Multicultural Conference 14
— Mary Pankiw, Ph. D. 15
— Всі канадці — не схожі на себе 16
Г. Мигаль — Пам'яті Йосифи Чепесюк 18
Н. Грицина — Пров. З'їзд Східньої Канади 19
П. Ф. — Музейні вісті 22
Відділ для дітей 23
Нев'янучі вінки 24
Громадська хроніка 25
Річні звіти відділів 30
Стефанія Кульба 31
Музей Сх. Канади — Українська вишивка 32
При праці для „Променя" 33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Наші квіти, Мозаїка Леонід Орленко

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ 0.50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади 0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою 0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки 2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської 0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська 0.75
Статут Союзу Українок Канади 0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 7.50
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко 0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00
Я вернуся, О. Крамар 0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C. 3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S. 12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy 0.50
Canada's Cultural Heritage, O. Woycenko 0.50
Souvenir — Key rings 1.00
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches 7.00

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Міжнародній Рік Дитини і наші діти

....Діти! Діти!
Велика Божа благодать

Т. Шевченко

Вже саме те, що Об'єднані Нації проголосили цей рік Міжнароднім Роком Дитини заставляє нас застановитися над його цілями та познайомитись з його змістом. СКВУ, між іншим у своїм комунікаті дає таку синтезу:

„Держави й народи світу, з уваги до своїх майбутніх поколінь відповіли прихильно на проголошення Міжнароднього Року Дитини і відмічують його широко закроєними акціями, які будуть проводитися на протязі двох декад, від 1978 до 2000 років.

„Хартія Прав Дитини з 1959 року виступає проти дискримінації і кривди в усіх ділянках біологічного і духового життя дитини, її родини та оточення".

Як бачимо, то в акцію забезпечення умов життя дитини включені: родина, школа, громадські організації, суспільство, держава аж до найвищої світової надбудови — Об'єднаних Націй.

Зрозуміло, що кожна країна насамперед буде клопотатись тим, як поліпшити стан і умови життя родин, можливости найкращого всебічного виховання та вишколення свого молодого покоління.

Дуже важливу ролю в такій акції буде відогравати родина, яка стоїть найближче до дітей від найранішого їхнього віку, щоб виростити тих дітей фізично здоровими, морально чистими, подбати про їх освіту аж вони стануть на власні ноги. Одначе поруч родини стоїть громадськість, оточення, яке також має чималий вплив на виховання дітей і молоді.

В програмі Хартії Прав Дитини є точка — захист дитини супроти дискримінації і кривди фізичної чи духової. Тут вже широке поле, що зветься оточенням, цілий світ. Починається він від того дня, коли дитина лишає за собою поріг хати і переступає поріг садочка, школи, дитячі чи молодечі організації, головно в соціяльнім житті вона неминуче зустрінеться з різними несподіванками, злими навичками, насильством і т. подібне.

Діти особливо дуже вразливі і тяжко переживають, коли хтось їх зневажає або упосліджує. Наша література хоч і в минулому дала нам не один образ такого душевного стану дітей.

У програму акції Міжнароднього Року Дитини включено багато позитивних намірів, як охорона дітей від наркотиків, алкоголізму, як допомога бідним у закінченні вищої освіти.

Яка ж наша роля у проєктах Міжнароднього Року Дитини? В першу чергу ми повинні мати представників у спільних канадських комітетах Року Дитини. Туди ми повинні входити як репрезентанти українських громадських організацій.

Ми також можемо творити свої власні українські комітети Року Дитини і в програму їх включати виключно наші культурні проєкти. Там де є відділи Комітету Українок Канади, там організуються спільні проєкти, а де нема, можна покликати Комітет при відділі Союзу Українок Канади.

Для наших українських дітей в Канаді ми маємо нагоду виявити багато цікавого, подвоїти нашу увагу і старання для навчання, або поліпшення рідної мови хоч би улаштовуванням дитячих театральних п'єс, заставити їх зорганізувати свою дитячу українську бібліотеку, улаштувати для дітей спеціяльну імпрезу — прийняття, як наших головних гостей та інше подібне.

Журнал „Промінь" присвячує в кожнім числі оповідання, в яких головними героями є діти. І так хай цей рік буде виявом спеціяльної уваги нашим українським дітям, нашій підростаючій молоді під опікою Союзу Українок Канади.

О. Черлений

"Шевченкіяна" Станислава Людкевича

Розгорніть Шевченків „Кобзар" на будь-якій сторінці — неодмінно почуєте музику. Вірші геніяльного сина України напричуд мелодійні й наспівні, у них особливий ритм. Отож і надихнули вони не одного композитора на цікаві кантати і сюїти, опери і балети — здається, немає такого музичного жанру, де б не були присутні образи Тарасової поезії. Серед авторів цих творів — майже всі визначні українські композитори. Свого часу Микола Лисенко, створивши вокальний цикл „Музика до „Кобзаря" Шевченка", започаткував своєрідну „Шевченкіяну", яку продовжили і збагатили інші автори: М. Аркас — оперою „Катерина", М. Вериківський — „Наймичкою" і „Сотником", К. Данькевич — „Назаром Стодолею", Г. Жуковський — „Мариною", Л. Ревуцький, Б. Лятошинський — кантатами і хорами, А. Штогаренко — романсами тощо. Помітне місце серед творців музичної „Шевченкіяни" посідає нині найстарший композитор України Станислав Людкевич.

То взагалі цікава постать в історії української музичної культури. Людкевич багато зробив для її професійного становлення. Його лірични і хорові пісні, фортепіянні і скрипічні п'єси, симфонічні поеми захоплюють тисячі слухачів. Важко переоцінити вклад Людкевича в діяльність Львівської консерваторії імені М. В. Лисенка, одним із засновників якої і її незмінним професором він є.

Значну частину свого творчого життя Станислав Людкевич присвятив музичній „Шевченкіяні". Він каже: „Я намагався передати в музиці те, що вважав в творчості Шевченка головним — його пафос, безкомпромісність. Хотілося, аби кожна музична фраза діяла на слухача з такою ж самою силою, як і могутні Шевченкові вірші".

Не дивно, що об'єктом уваги композитора стали справді пристрастні поезії — „Заповіт" і „Кавказ".

Вокально-симфонічна кантата „Заповіт" підкорює нас глибокою емоційною силою, проникливістю, філософськими роздумами. То не просто ще один варіянт (професійний) славнозвісного музичного „Заповіту". Це дума про життя, про місце художника на землі, його творчу і громадську совість. „Заповіт" С. Людкевича відтворює воїстину живий образ поета. Мотиви життєствердження, віри у торжество волі, у велику справедливість на землі — ось чим насичений твір Кобзаря, ось звідки черпала силу муза Людкевича...

Симфонія-кантата „Кавказ" також велична і оптимістична. Вона далека від ілюстративності поетичного оригіналу. Проте у ній добре вчуваються рядки — „за горами гори, хмарою повиті, засіяні горем, кровію политі", ота нужденна, за пам'яті Тараса, Україна. Поет бив на сполох, йому боліли рани рідної землі. Поетів бій, його непримиренність, його святий гнів неправді, усім суєсловам і лицемірам:

"... мої думи,
Моє люте горе
Сіятиму, — нехай ростуть
Та з вітром говорять".

Читати Шевченка-лірика — самому стати ліриком. Читати його — пробуджувати у собі добро і гуманність. Оптимістично звучить у кантаті заключений фінал — марш „За вас сила, за вас воля і правда святая...".

Чим найбільш приваблює композитора Кобзар?

Ось що він каже сам:

„У Шевченка я відчуваю дві лінії: одну — ніжну, ліричну, іншу — епічну, могутню. Друга мені ближча. Кобзар завжди поруч зі мною. Він мій порадник, його творчість надихає. На „Кавказі" й „Заповіті" виріс я як музикант. Може, і не було б мене як композитора без цих творів...".

(„Нотатник")

Леся Українка

Сім струн я торкаю, струна по струні,
Нехай мої струни лунають,
Нехай мої співи літають
По рідній коханій моїй стороні.
І, може, де кобза найдеться
Що гучно на струни озветься
На струни, не співи мої негучні.
І, може, заграє та кобза вільніше
Ніж тії струни мої
І вільнії гуки її
Знайдуть послухання у світі пильніше
І буде та кобза — гучна
Та тільки не може вона
Лунати від струн моїх тихих щиріше.

СИЛЮЕТКА ОДНОЇ МАЛЯРКИ

Якогось одного дня влітку 1963 року зайшов я до Народного Дому при МкҐреґор-Боровс у Вінніпезі і на порозі найбільшої в ньому залі спинився. На драбині у тому куті залі, плечима до мене, стояла якась жінка в робочому одязі й енергійно малювала стіну. Жінка оглянулася — і я аж витріщив очі:

— Пані Маріє! Ну, знаєте, що це ви тут робите? — і ми вже стискали собі руки, а пані Марія обдарувала мене своїм усміхом, тим спеціяльним у неї, коли не уста, а все обличчя сміється.

— А нічого, — сходила пані Марія з драбини і стала витирати руки в якусь шматину. — Позавтра тут буде моя виставка. Дали мені залю, але вона така, що я взялася її перемалювати. Очевидно, прийдете на відкриття, правда?

... Так Вінніпеґ познайомився з нашою маляркою Марією Гарасовською-Дачишин. Виставка мала повний успіх, мисткиня розпродала майже всі картини з краєвидами, квітами і янголами, залишилась тільки велика „Пресвята Діва", така світла, аж містична, обличчям Пречистої і зокрема Її руками.

У кількох днях, що їх Марія Гарасовська-Дачишин провела у Вінніпезі, здебільша на виставці, змогли ми пригадати собі все, що вже за нами. Бо я зустрінув нашу малярку вперше в німецькому Ашафенбурзі, де її чоловік, інж. Дачишин, був головою одного з трьох таборів з сотками-сотками українців, від старих до немовлят, які втекли з-під коси червоної смерти. Інж. Дачишина знав я ще зі Львова, бо був звітодавцем для щоденника „Діло" з великого процесу за напад українського підпілля на поштовий амбулянс біля Бібрки, Юрій Дачишин був одним з головних бойовиків ОУН в цім нападі і на процесі був засуджений на кару смерти. В ніч під дату, коли мав станути під шибеницею, прийшло помилування з заміною на досмертну тюрму, де він пробув від 1931 до 1939 року, дев'ять важких років в одній з найсуворіших тюрем Польщі. Польща розвалилася, Юрій Дачишин вийшов на волю і щойно тоді люди дізналися, що його дівчина Марія Гарасовська, — дипломантка високих мистецьких шкіл у Катовицях та Кракові і від 1929 до 1939 р. вчителька мистецьких дисциплін у гімназії в далекому Тчеві, — не тільки підтримувала його листами та матеріяльно, але й чекала на нього: Серед по-розвального хаосу обоє віднайшли себе, 1940 року побралися і коли я відвідав 1949 р.

Малярка Марія Гарасовська-Дачишин

Дачишинів у таборі в Ашафенбурзі, у них була вже донечка Христя. Пані Марія Гарасовська-Дачишин уже вела Мистецьку Студію в тодішних діпівських умовинах, з якої вийшло біля 50 „добре підкованих" аматорів-малярів. Тоді ж у малій кімнаті Дачишиних, що заступала всі кімнати нормальної хати, побачив я над килимом акварелю, від якої я вже „не відчепився", — на ній була мати з дитинкою, що спить на її лоні, а в матері така червона хустка і така червона уставка рукава, що картину можна було назавти тільки „Червона Мадонна". До речі, акварея не мала рам і була настромлена просто на цвях, може тому й не хотіли мені її дати. Але я настоював, таки дістав, привіз на цей континент, дав картині червоні рами — і так вона є в моїй кімнаті. Так-таки з діркою від колишнього таборового цвяшка.

І оце вам нарис портрету мистця Марії Гарасовської-Дачишин. Дочки священика о. Станислава Гарасовського з Себечова біля Сокаля і Марії з Пасічинських, з родини, що дала нашій спільноті ряд вартісних громадян. Портрет дівчини, що здобувала мистецькі дипломи на ворожих до всього українського польських мистецьких академіях і університетах, сказала своєму хлопцеві, відвідавши його після засуду на смерть, що буде йому вірна до останнього його віддиху, дівчина, що після зміни цього присуду на досмертну в'язницю майже не мала виглядів стати колись його дружиною. Дев'ять довгих років підтримувала його і врешті, справжнім Божим рішенням, таки стала його дружиною. Навіть у безнадійних повоєнних та таборових умовинах взялась вести свою вишкільну Мистецьку Студію. В 1950-их роках переїхала з чо-

ловіком і дочкою до Чікаґа, а тепер, — як я вже згадав на початку цього нарису, — станула на драбину, щітка в руках, бо тут має бути її виставка! І будете дивуватись, що поруч хати, чоловіка і дочки у пані Марії постійно є час на малювання та, попри нього, на участь у Золотому Хресті, на спів у хорах Чікаґо, на підготову участи у збірних і персональних виставках, на дописування до газет, для чого в неї теж не абиякий талант!

Марія Гарасовська-Дачишин (вона підписує свої твори скороченим „М. Гар-Дач") давно визнаний на Олімпі нашого образотворчого життя мистець. Вона не тільки член Українського Союзу Образотворчих Мистців від його початків на цім континенті, але й один з найпліднішних мистців, з десятками творів олією, акварелею, графічними техніками. Вона постійно невдоволена своїми осягами, постійно випробовує та „підгострює" своє буйне володіння кольором, постійно в пошуках за темою. З тематики їй найближча мати з дитиною (моя „Червона Мадонна"!) і тому може вона так радо малює мадон, з яких кожна має окремий чар та настрій, а теж рідна Україна, яку вона пережила дитиною і юначкою, бо потім студії, фахова праця і мандрівка у світ вже не дали їй пожити у цьому світі її мрій. Пориває Марію Гарасовську-Дачишин і краєвид, зокрема своєю змінливістю форм та кольорів і в ньому вона доходить до справжнього мистецтва кисті, все ще шукаючи остаточної краси: Звідси вона покидала на тижні Чікаґо та з наплечником малярським приладдям одинцем пускалася в каніони Колорада, в Лемківщину під Польщею, в Югославію та закутки Італії. Потім верталася з таких „рейдів" обвантажена новими пейсажами і студіями, портретами, краєвидами і натюрмортами, — і їй радо організації, яким пані Марія віддавала завжди час, талант та знання, влаштовували виставки. Доволі сказати, що у своїй збірці каталогів з виставок наших мистців маю каталоги аж з 12-ох індивідуальних виставок Марії Гарасовської-Дачишин, причому останній є з року 1974 і напевно до цієї 12-тки дійшли вже нові.

Краєвид — Гарасовська-Дачишин

Але є ще одна прикмета в пані Марії, що дає їй додаткові вартості, — це її готовість завжди послужити своїй спільноті. Потрібно вам „головки" для часопису („Українське Життя", „Нова Зоря", бюлетень „Слідами Орлика"), програмки (Посвячення прапору Станиці УВКозацтва), обкладинка для книжки („Жінка вчора і сьогодні" І. Книш, „У темряві" Л. Храпливої й інші), декорації (Свято молоді в Чікаґо), карточки (пластові, нашої парохії в Люрді, цьогорічна різдвяна з Пречистою в сокальському строї) — і пані Марія Гарасовська-Дачишин вже має проєкт, вже готова виконати, вже почала зарисовувати.

Так було роками. Додаймо, що ще дома, на Сокальщині, Марія студенткою організувала мандрівний театр і робила для нього всі декорації та грала в ньому головніші ролі, що писала вона раз-у-раз до газет і навіть наш Вінніпеґ удостоївся дуже прихильного її репортажу в кількох числах чікаґського „Українського Життя", що в Чікаґо наша малярка радо покаже вам усі мистецькі скарби того міста та що погостить вас, за традицією старих священичих домів, усім тим, чим справді хата багата.

Гальо, гальо, Чікаґо! Вінніпеґ завидує вам. Дуже потрібна б нам така Марія Гарасовська-Дачишин, як оце у вас є роками. Так шануйте ж її ум, її руки, її готовість помогти, її усміх і кожночасну ввічливість. Гальо, ви слухаєте?!...

А. Курдидик

Увага! Нас просять спростувати, що в есеї про Ліду Палій (чл. „Промінь" за лютий 1979) вкралися помилки: Ліда провела юні роки у Львові і тільки часом заїздила до Терпилівки та що вона ніколи не була в Дивізії, бо була замолода, зате її батько був одним з проводу тієї нашої формації.

Леонід Смілянський

Шевченко поет

Уривок з романи „Поетова молодість"

Брюлов довго мовчки ходив по кімнаті. Він був усе заглиблений у свої думки, але видно було, настрій в ньому піднявся, погляд повеселішав.

— Я буду радіти, коли настане час і я побачу, що мій учень Тарас Шевченко залишив мене позад себе...

— О, Карле Павловичу! — вигукнув Шевченко. — Цього не станеться ніколи, тому що... Шевченко замовк.

— Ну, чому не станеться, говори далі, — домагав Брюлов. — Я хочу знати, чого саме ти не договорив.

По павзі Шевченко сказав зовсім іншим тоном, ніби вони тільки починали розмову:

— Карле Павловичу, ви не раз навчали нас, своїх учнів: щоб досягти вершин мистецтва, треба все, все, що є в житті, віддати цьому мистецтву. Ви казали: беріть пензель, коли сходить сонце, і кладіть його коли воно заходить.

— Я це стверджую й тепер. І, здається, не помиляюсь. Деякі з моїх учнів зробили це своїм життєвим правилом, і вони досягли значного. Наприклад, Петровський. Ти знаєш, що „Агар у пустині". Академія виряджає його до Італії. Адже кожен молодий художник може тільки мріяти про це. Чи не так?

— Карле Павловичу, — промовив тихо Шевченко, — як би я не боровся з собою, як би я не намагався перемогти себе, я ніколи не зможу залишитися тільки художником.

— Вірші!

— Вірші.

— Тарасе, я знаю твою вдачу і скажу тобі більше — я люблю твою вдачу, і от я думаю, що вірші не принесуть тобі щастя... Ти сам читав мені свої вірші, і я знаю про них ще й від Євгена Павловича, від Мокрицького, Петровського, Штренберга й від інших своїх товаришів. Навіть Кукольник визнає твій талант, хоч і не сподівається, що вони матимуть успіх, бо на його думку, вони не знайдуть схвалення у вищих сферах.

— А хіба Пушкінові твори схвалювали у вищих сферах?

— Пушкін не був щасливий і, мабуть, якраз через це... — замислено промовив Брюлов.

— Був, був! — вигукнув у запалі Шевченко.

Якимись особливими очима дивився Брюлов на свого учня.

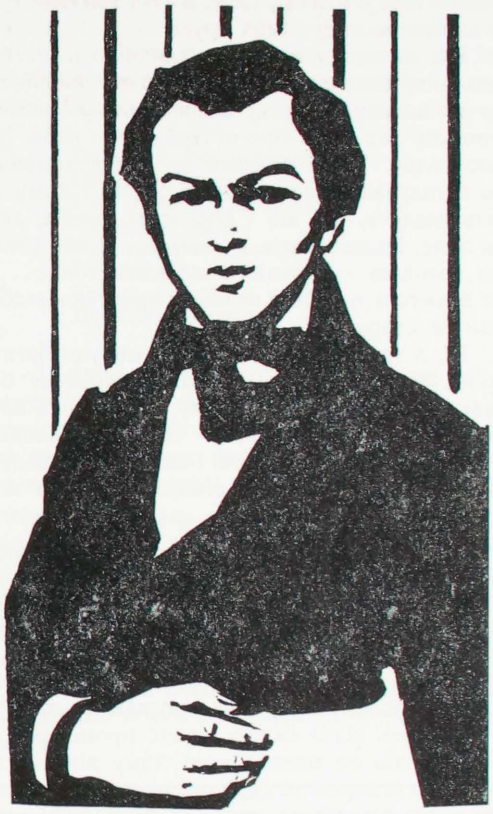

— Не впізнаю тебе, Тарасе, — тихо говорив він. — Ти зовсім, зовсім не схожий на того хлопця, якого знайомили зі мною два роки тому, коли ще ти був ширяєвським малярчуком...

Він ліг на диван, підклавши руки під голову, вставившись поглядом у стелю. Шевченко почав читати окремі епізоди з „Капітанської дочки"...

**
*

Коли нарешті в березні вийшов „Кобзар" і Мартос повідомив Шевченка, що він може взяти в друкарні кілька примірників, якесь почуття, схоже на тривогу, раптом скувало на мить поета. Чи не зробив він якогось непоправного кроку? Чи не принесе його книжка прикростей і розчарувань своєму авторові? Адже вона — це він собі добре уявляє — така не схожа на книжки інших поетів. Могли помилитись і приятелі його, що підмовляли його на видання...

Він швидко одягся і вийшов. До друкарні було далеко, та він вирішив добиратись туди пішки. Шкода, що Штернберга немає вдома і

вони не можуть піти разом. В такі хвилини треба відчувати поруч себе друга.

Від лютневих заверюх залишилось ще багато снігу на вулицях, але сьогодні теплий вітер з південного заходу навіяв одлигу і хоч на короткий час умив сіре петербурзьке небо. Засяло сонце. Тарас дивився на єдину хмарину, що нагадувала біле пухнасте овеча, і йому на мить здалося, що він і досі мале хлоп'я, зовсім мале, і пасе ягнята за селом... І оце сонце над головою — його, Кирилівське сонце... І він біжить в озимину займати ярку, що відбилась від отари...

Ні, з того часу, як було це, минуло багато років. Йому двадцять і шість. І якраз це без кількох тижнів два роки тому була перша провесінь на волі. Два роки — світлих, казкових, осяяних чудовою дружбою і любов'ю його друзів і вчителів. І сьогодні сталося таке, що знову, як і тоді, два роки тому, внесе в його життя якісь величезні зміни, відкриє перед ним нові незнані шляхи.

Вже біля самих воріт друкарні Тарас спинився. Він швидко йшов сам, не помічаючи цього. Серцю тісно в грудях. Обіперся плечима у дерев'яний стовп ліхтаря. Віддихатись! Дати лад думкам, що цілим роєм кружляють над його головою. Наче якийсь голос промовляє до нього, а він не може нічого йому відповісти. Під якою ж зорею ти народився, що після стількох років поневірянь співаєш його, своє щастя, з повного по вінця келиха? І тремтиш і плачеш з радости... І докоряш собі щастям, що маєш його забагато. Коли б дано тобі — поділився б з людьми, які й не звідали ще його. Що ж сталося в твоєму житті, що раптом забило тобі дух у грудях, і люди, які приходять повз тебе і дивляться на твоє обличчя, як і так, два роки тому, питають самих себе: чи не стерялась ця молода дуже людина? Та звідки їм усе знати! Вони ж, мабуть, і не бачать, що все довкола опромінене несподіваним сонцем... Скільки сонця, молодості, щастя!

І він засміявся беззвучно сам собі, своїм думкам.

Дивно байдужий був друкар, що видавав йому цю книжку. Навіть не подивився авторові в обличчя. Розчаровано думав Тарас про те, що не довелось навіть потиснути руку. І ніхто не дивився на нього, коли він виходив з друкарні, ніхто не дивувався, що якийсь Тарас із Кирилівки несе свої уже видруковані вірші.

Він мало не бігцем побіг додому. Потім згадав, що дома немає нікого і що зараз не може він бути на самоті, і швидким кроком пішов до Академії. Там він застав товаришів. Але йому хотілось зустрітись з ними після клясів. Він пішов повільніше, звернув у бік Неви і пішов зовсім поволі, заглибившись у думки.

На мосту постояв трохи. Починав синіти лід. Попід правим берегом уже промило і вода виблискувала проти сонця, ніби тисячі грайливих риб. Незабаром весна! Як потягло його в Кирилівку. Кілька днів тому написав братові Микиті, що хоче побувати вдома. Особливо після приїзду з України Штернберга, коли той привіз цілу папку українських сільських пейзажів, якими милувався не тільки він, але й Карл Павлович.

Шевченко подумав про те, що після від'їзду Штернберга, йому ще дужче захочеться на Україну. Йому треба було б поїхати хоча б ради „Гайдамаків". Треба було б освіжити в пам'яті спомини старих людей, які бачили самі гайдамаччину... Добре було б поговорити з дідом Іваном. Йому вже понад вісімдесят, він пам'ятає Коліївщину...

На початку літа Штернберг і Айвазовський виїздили пароплавом до Італії. Група молодих художників проводжала їх до Кронштадта. Галасливою компанією зійшли на пристань і оточили Штернберга та Айвазовського. Всі молоді, майже однолітки, енергійні і життєрадісні, сповнені рожевих надій і певності свого таланту, вони мали що сказати своїм товаришам. І з нетерпінням, властивим їх віку, кожний вихоплювався з своїми побажаннями...

Тарас і Штернберг сиділи обнявшись. Ніби відчували, що настав кінець їхні теплій і щирій дружбі.

— Почитай, Тарасе, — тихо промовив Штернберг.

— Що?

— „Тополю" прочитай. Я буду сумувати в Римі за друзями, за українськими пейзажами. Не знаю, чи напишу я що-небудь краще за них. Чудово в тебе... наче акварель.

По діброві вітер віє,
Гуляє по полю,
Край дороги гне тополю
До самого долу.
Стан високий, лист широкий
Марно зеленіє...

І Шевченко тихо, наче для самого Штернберга, продовжив пошепки:

Кругом поле, як те море
Широке синіє...

Чумак їде, подивиться
Та й голову схилить...

— Голосно, Тарасе, голосно! — пролунали вигуки. — Що ти там молишся?

І Тарас прочитав на повний голос так чудово, як він умів читати. Відразу припинились тости, розмови. Ніжний Штернберг щільніше припав до плеча Тараса.

Чабан вранці з сопілкою
Сяде на могилі,
Подивиться — серце ниє:
Кругом ні билини!
Одна, одна, як сирота
На чужині гине!

„Одна, одна, як сирота на чужині гине", — пошепки в глибокій тузі повторив Штернберг і заплакав.

Ще кілька прощальних обіймів, теплих поцілунків. Пішли знову на пароплав „Геркулес" попрощатися з капітаном. Шевченко подарував Штернбергові „Кобзар" і написав у ньому:

Поїдеш далеко,
Побачиш багато
Задивишся, зажуришся, —
Згадай мене, брате!

Востаннє обнялися. Шевченко довго не пускав з обіймів свого друга. І коли після всіх спускався Тарас з пароплава, чув як над ним, перехилившись через поруччя палуби голосно читав Штернберг:

Отак тая чорнобрива
Плакала, співала...
І на диво серед поля
Тополею стала.
Не вернулася додому
Не діждала пари —
Тонка, тонка та висока
До самої хмари.

Щоразу повертаючись додому, де все нагадувало йому, відсутнього тепер друга, Шевченко сумував. Та вже нестримно вступали в його життя події, які часом примушували забувати навіть про лекції в Академії.

Його єство митця тепер, без сумніву, роздвоїлось. І раз у раз Шевченко не мав сили примушувати себе взятись за пензель, коли просились на папір нові й нові рядки його пісень. Ніби дзвеніла ввесь час у його уяві чарівна кобза, і лунький голос невидимого кобзаря линув до нього з далекого, осяяного сонцем, овіяного запашними вітрами і шовковим шумом колосся степу.

ВАРТІСНЕ ВИДАННЯ

JULIAN STECHISHIN — His Life and Work, Hryhory Udod, стор. 118, 1978. Видання Інституту ім. П. Могили, Саскатун, Саскачеван.

Ця праця є магістерською тезою в англійській мові прот. д-ра Григорія Удода у відділі Славістичних Наук Саскачеванського Університету, написана 1974 року.

Життя Юліяна Стечишина було пов'язане з історичними подіями, інституціями та організаціями українців у Канаді, в яких він брав активну участь як співтворець або ініціятор, як ось — Інститут ім. П. Могили, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, Союз Українців Самостійників, Комітет Українців Канади, відділ Славістичних Наук в Саскачеванському Університеті і багато подібного. Автор обговорює різні ділянки праці Юліяна Стечишина, опираючись на першоджерельний матеріял з його архіву та іншу довідкову літературу.

Юліян Стечишин був одним з найвидатніших громадських діячів, провідників, виховників діяльність якого була багатогранною, включаючи публіцистичну та наукову працю. Це був палкий патріот, відвертий, суворо принциповий в народних справах, завзятий оборонець, — української мови й культури, де виникали загрози. Його можна вважати голосом народного сумління, тому й люди мали до нього повне довір'я.

В Канаді дуже мало англомовних українських творів з канадською тематикою, а вже зокрема бракує біографій наших визначних діячів і діячок, що своїми жертвенними трудами поклали тривкі основи в розбудову здорового суспільно-культурного та церковного життя в цій прибраній батьківщині. Тому належить привітати наукову працю прот. д-ра Григорія Удода про одного з таких діячів, св. п. Юліяна Стечишина, як цінний вклад в історію українців Канади. Мабуть це перша і єдина магістерська теза про українську історичну постать з канадського життя.

Книжка має добру побудову, написана цікаво з тонкими зауваженнями автора і тримає увагу читача весь час. У її зміст входять такі розділи: Мрії і реальність; Біографія Ю. Стечишина; Виховник; Науковець; Організатор; Публіцист; Українець; Канадець; Кінцеві висновки. У книжці є 16 світлин, широка бібліографія довідкового матеріялу, яким автор користувався, та показник.

Ціна книжки є $5.00 в м'якій оправі, а $10.00 у твердій оправі. Її можна купити в українських книгарнях або слати замовлення на таку адресу:

MOHYLA INSTITUTE
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

Іванна Чорнобривець

ШКОЛЯРКА

Десь на початку зими на мешкання до батьків малої Христини попросився новий учитель. Його попередник — блідий і виснажений, помер восени від сухот.

Кімнату найнято, на радість Христі, поруч дитячої. Вранці, ще поночі, Петро Іванович уже снідав і поспішав на роботу. Школа містилась недалечко, за майданом, біля церкви. Галас зі шкільного подвір'я чути до Христининого двору, а коли добре прислухатись, то можна розібрати навіть окремі слова.

Увечорі в хаті вчителя майже завжди гамірно. Батьки його учнів, візники, що привозять паливо для школи, співаки з церковного хору, або просто дядьки, спокушені світлом затишної зелені настільної лампи, отак собі заглянуть покурити та побалакати.

Інколи відбувались співанки. Хористи вигукували так, що аж стеля піднімалась догори. А коли вчитель ще витягав з шухляди свою скрипку і тоніcько-тонісінько на ній пильгучив, тоді діти сусідньої кімнати швидко затуляли і відтуляли пальцями вуха, і в їхніх головах відбувались цікаві експльозії.

В дитячій кімнаті Христя була за диригента. Вона вилазила на стіл і керувала хором своїх братів і сестричок. Шалено вимахуючи в повітрі руками, старалась спрямувати дитяче пищання в тон другої кімнати: до-о, ре-е, мі-і, фа-а-а-а....

Замість скрипки, Христя викрадала з кухні рубель і качалку. Тоді вже вся дітвора чиргикала на столі цим інструментом. Кращого і веселішого зайняття годі було придумати!

Траплялося так, що у вчителя й нікого не було. Тоді він щось мугичив собі під ніс і кружальцями записував на рисочками позначений папір.

Інколи на цілий довгий вечір кудись пропадав, бо як і був удома, то читав товсті, претовстезні книжки. Христі кортіло до кімнати вчителя. Загляне тихенько і скривиться.

— Що тобі, Христе? —

— Та... пошукаю у вас свого м'ячика...

Через півгодини знов зазирне, а він усе читає та й читає. А в тих книжках ні одного малюночка. І як йому не нудно?

— Ти вже знов тут?! —

— Десь мій зайчик подівся?! —

— Ох, той же гемонський зайчик!... — усміхнеться було не одриваючись.

Та найбільше щастя дітлахам, коли Петро Іванович, сидячи вдома, заходжувався сам палити собі грубу. Тоді Христя, а з нею і ціла черідка дітей вскакували помагати. Пхали до дверцят печі поскручувані верчики, пищали, при тому, перекидались у сухій соломі, як поросята.

Вогонь у грубі здавався якимось вулканом огнистих язиків, чарівним вікном у царство тайни. Діти стихали, задивлені на нього, і тоді Петро Іванович сідав у своє крісло і читав чудернацькі казочки, оповідав різні сміховини, а потім зав'язували комусь очі і бавились у піжмурки.

— У школі ви теж так забавляєтесь з дітьми?! — А що ви там робите? — як це — вчитися? — закидала Христя вчителя питаннями.

— От, коли станеш школяркою, тоді побачиш! —

І Христі заманулось стати школяркою.

На другий день прокинулась рано-раненько. Подивилась по кімнаті: брати і сестричка ще солодко спали. Старшої взагалі не було вдома. Її віддали до школи у сусідне село, де жила Христинина бабуня. Там у школі було кілька вчителів. І кожний мав тільки одну групу. У цьому ж виселку один учитель на три кляси.

Христя розглядалась по кімнаті і чогось чекала. Раптом чиркнув сірник за дверима. Щілинка з дверей учителевої кімнати зазолотилась. Це він засвітив лямпу і одягався. З кухні чути було, як шипів самовар і поралась біля снідання баба.

Христина тихенько вилізла з постелі і почала теж одягатись. Все нічого. Лише страшно було їй полізти під ліжко по чобітки.

— А що, як там сидить „Жеригівна" і ковтне Христю цілком? —

Дівчинка покликала маму, тата, бабу.

Батьки насварили її і веліли спати. Але Христя таки настояла на своєму. Сьогодні, мовляв, вона іде до школи. Адже вчора ввечорі Петро Іванович обіцяв її взяти зі собою.

На дворі дув сильний холодний вітер. Валив Христю з ніг. До того ж зривалась суха по-

---

В Міжнародним Році Дитини присвячуємо літературний відділ дитячій тематиці.

роша і різала лице. Ноги загрузали в глибокому снігові. Стежка, протоптана школярами — вузесенька. Іти поруч удвійку не можна. Тоді вчитель просто взяв Христю наоберемок і поніс до школи.

Коли вони наблизились до двору, сторож закалатав у ручний дзвоник. Діти, як миші, шаснули у двері і за які хвилини-дві двір спустів.

Увійшли в темні сіни. Далі — простора роздягалка. Удовж стіни на кілочках висіла верхня школярська одежа, від якої тхнуло прілим клоччям, оселедцями, олією.

Підлога брудна, змокріла, засмічена лузаним насінням. Сторож шпугав з рота водою, ладнаючись замітати.

В учительській Петро Іванович швидко роздягнувся сам, розв'язав хусточку, якою була запнута Христина, допоміг їй скинути пальтечко і, посадивши у куточку біля теплого комина, дав для розваги забавлятись рахівничкою.

Другі двері з учительської вели до кляси. Там гуло і торохтіло все, як у млині. Але, як тільки вчитель з'явився на дверях, кілька десятків дитячих голів рвонулося догори і почали співати молитву.

Нарешті все стихло. Христя кинула рахівницю і почала підглядати у щілину дверей, дуже цікава, що ж робиться у клясі.

У великій кімнаті стояло три ряди брунатних парт. Петро Іванович щось пояснював одній ланці школярів, і вони мерщій повитягали з торбинок каламарчики з атраментом і почали списувати з книжок. Другій крайній колонці повиписував якісь значки на стінні таблиці, і ті теж зашелестіли зошитами.

Нарешті, звернувся голосно до середнього ряду, де, шморгаючи носами, сиділи малеча. Учитель витягнув зі столу пуделко з тектурними картками і почав з дітьми „бавитись". Витягне карточку і поставить її на горішній плянці дошки, а малята як закричать ув один голос: „У-у-у!!". Тоді він подасть ще котрусь карточку з намальованим бубличком, а малі пищать: „О-о-о-!!".

Христі було дуже забавно і весело. Вона просто влипла кирпатеньким носиком у вузький отвір дверей і затаєно спостерігала далі. Самій теж хотілось кричати то О, то У, то А. Це а нагадувало їй горобчика з похиленою голівкою і задраним догори хвостиком.

А вже цілком непристійним здалося Христі, коли Петро Іванович поставив нагорі тектуру, а на ній М — намальовано штани догори ногами. Це вже було дуже смішно.

— От так школа! Вчать штани догори ногами!! — Христина прискала від сміху і, нарешті, не втрималась і голосно зареготала.

В клясі було тихо. Вчитель почув сміх, чмихання і суворо погрозив на неї пальцем. А сам витягнув ще одні такі ж штани і два горобчики з піднятими хвостиками. І коли посортував в ряд так: штани, горобчик, ще одні штани і ще один горобчик, то діти радісно захлинаючись загули — Мма — мма! —

Христя оглянулась. Ніякої мами ніде і близько не було, а школярики все повторювали: „Ма-ма, ма-ма!!"

Закалатав дзвоник. Всі кинулись надвір, а по Христю прийшов тато.

Другого ранку вона знов ув'язалась: „До школи та й годі!"

Вчитель спішився, а тато заки зібрав її, заки посадив закутану на ковганку і привіз на науку, була вже велика перерва. Петро Іванович грів своє горло чаєм. На столі лежала синенька пачка цукру. Вчитель дозволив Христі будувати з блискучих пиляних квадратиків білу церкву і зник. Дівчаткові кортіло ж заглянути до дітей. Вона приставила вухо до замочної щілини і почула, як хлопець одноманітним тоненьким голосочком ще майже по складах вичинував:

„. . . Який смачний кусничок білого цукру!

Як приємно хрумтить він на зубах! . . ."

Христя вхопила один шматочок з церковної бані і почала дійсно хрупати. А школяр і далі вів:

„Як смачно випити з ним шкляночку чаю вприкуску, а ще смачніше, коли покласти його внакладку! . . .

Це ж саме читали й інші. Всі за чергою, і всі тим же самим високим дискантом, з тими ж самими зупинками і інтонаціями. Здавалось, що це не читання, а монотонний спів колискової пісні. Дрімав сторож в сінях над грубкою, позіхав учитель; скрутившись клубочком, міцно заснула на кріслі і Христя.

Гупання чобіт в коридорі збудило її. Вона прокинулась. У двері постукав батюшка із сусіднього села. Він приїхав вчити малих — молитов, старших — Закону Божого.

Отець спитав її: „Молитви знаєш?!"

Христя жваво розповідала, як їм удома баба Лавринка „проказує" вранці і ввечорі на сон. Особливо нетерпеливиться Христя вранці, коли на столі вже пахнуть гарячі вареники, або яєшня чи пироги з картоплею і сметаною, а уперта баба не дає і до столу підійти, поки не „прокаже".

Напам'ять дівчисько знало „Богородицю" і „Царю Небесний". Батюшка усміхнувся, взяв її за руку і повів до кляси. Парти були для Христі височенькі, і вона ледве злізла, і ледве умостилась на першій. Ноги незручно бовтались і не доставали до підлоги.

На третій день мала без снідання, раненько чкурнула до школи сама так, що баба не встигла їй і „проказати". Був страх, щоб місця ніхто не зайняв на парті.

Почався урок. Але у Христі не було настружених палічок. Петро ж Іванович вигадав сьогодні „бавитись" з перваками у маленькі патички.

Покаже кілька, а тоді один сховає, або два додасть і питає: „Скільки лишилось!?"

Так робив по-різному. Перед кожним учнем лежало на парті по десять вишневих палічок. Христя сиділа і мовчки спостерігала. Тоді Петро Іванович зачав виписувати такі палички на таблиці. Ставив якісь хрестики, рисочки, бублички, а малі повторювали: „П'ять, шість, вісім..."

Після цих рахунків дівча, ні в кого не питаючись, подалось додому і зараз же нарепіжилось на татка, щоб вистругав їй чи нарізав стільки прутиків, скільки пальців на обох руках.

Наступного дня вона вже цілком вдоволена прямувала до школи. За пазушкою муляла в'язочка червоних вишневих кілочків. Все було гаразд. Та ось на перерві спіймали її хлопці почали дражнити за те, що, мовляв, червоним бур'яком помалювала собі щоки. Дівчина плакала і повторювала: „А от і ні; а от і ні!!..."

Та хлопчики не вірили, бо її дитяче личко нагадувало розцвічену червону півонію. Тоді школярі звалили Христю в сніг, плювали на її обличчя і розтирали своїми брудними пальцями. Але фарби все таки не виявили. Щойно після цього вони перейнялися до новачки великою повагою. Підняли на ноги. Обтрусили сніг. А та тільки схлипувала від образи.

Дзвоник кликав до науки. Розкуйовджена, замурзана, пом'ята з'явилась Христя останньою. Вчитель глянув і зареготався.

— Де ж це ти була?! —

— Сажу трусила, чи що?!... —

За ним порснули сміхом і учні.

— Біжи вмийся! Тоді прийдеш! —

У коритарі сторож співчутливо зливав їй у жменьки воду над тазком. Тоді обітер полою свого кожуха і корявими руками пригладив волоссячко.

Цього ж пам'ятного дня, немов в заплату за страждання, Христя одержала буквар і аспидну новеньку дощечку з червоним грифелем.

Але вдома не сприймали поважно її науки. Коли було дуже холодно, або мело снігом, до школи взагалі не пускали. Христі ще не сповнилося повних шість років, і записувати по-справжньому в школярки збирались щось через півтора — два роки. Безперечно, мова йшла про школу, в якій уже вчилась її старша сестра.

Як же здивувались батьки, коли весною, після закінчення зайнять, Христина принесла сторінок на двадцять, цікаву книжечку: „Сліпий дзвонар". Це була нагорода і перша книжечка, яку Христя легко і самостійно прочитала після букваря.

Червень 1957 р.

ПОДЯКА

У перші роковини смерти і похорону нашої дорогої Мами, бл. п. Анастасії Сарчук, бажаємо цією дорогою скласти найщирішу подяку всім приятелям пок. Мами і нашим за Ваші співчуття у нашім раптовім горі і за всяку оказану нам пораду і поміч у днях нашого смутку.

Зокрема складаємо подяку за нев'янучі вінки, які були зложені у формі пожертв на українські народні цілі: Рідношкільну Фундацію ім. Василя Сарчука, Музей Союзу Українок Канади і журнал „Промінь" з виявами Вашого співчуття.

Хай ці скромні рядки нашої подяки заступлять Вам наші персональні листи, яких ми не були в спромозі вислати Вам кожному зокрема.

Наша Мама упокоїлась несподівано раптово 10 березня 1978 року. Вічна їй пам'ять!

Дочка Галина і зять
Нестор Богонос,
Син Олександер Сарчук з Родиною,
Вінніпеґ.

ПОПРАВКА

В числі з лютого, на стор. 21, у репортажі „Пров. з'їзд Союзу Українок в Манітобі" у другій колонці — склад Манітобської Пров. Екзекутиви має бути:

Голова — добр. Юстина Лучак
Уступивша голова — Марія Мандзюк-Сеніцька
1-ша заст. голови — Анна Стельмащук
2-га заст. голови — Соня Бейзик.

За помилково надруковане просимо вибачення.

Ред.

На позиції голови

Ново-обрана голова Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади, пані Юлія Головата

Пані Юлія Головата народилась в Слав'янському в Україні в родині учителів Тихих-Білових. В ранньому дитинстві втратила батька. Успішно закінчила середню освіту й вступила до університету. Нажаль війна перервала студії та примусила залишити Рідний Край.

В 1946 році одружилася з П. Головатим і виїхала до Канади.

Родина Головатих — на новому поселенні — старалась бути незалежною й працювала у своїому підприємстві. Несподівана смерть забрала ще молодого мужа й батька в 1967 р.

Пані Юлія Головата провадила дальше підприємство за допомогою старшого сина Олега й виховувала молодших ще дітей — доньку Ірину й сина Левка. Всі діти закінчили українські школи й курси українознавства та працюють активно при українській громаді.

Юлія Головата завжди допомагала нашій церкві, а в рядах Союзу Українок Канади займала посги кореспонденційної секретарки й голови місцевого відділу С.У.К. імени Княгині Ольги при катедрі Св. Володимира.

Ново-обраній голові бажаємо всего найкращого на новім громадськім становищі. Заразом вітаємо й всіх ново-обраних членів Східньої Екзекутиви.

За уступаючу Екзекутиву — **Н. Грицина**

КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

Проголошуємо кампанію за новими передплатниками на журнал „Промінь" і прес. фондом на м.м. березень, квітень і травень.

З цим звертаємось до наших відділів і хочемо вірити, що кожний відділ активно включиться в кампанію.

Рекомендуємо відділам, щоб до помочі референток включили охочих членок, а де немає референтки, щоб створити комітет кампанії.

Участь в кампанії беруть відділи й як відділи будуть відзначені нагородами за першенство. Нагороди будуть видані за пропорцією числа членства. Тим способом відділ з найменшим числом членства зможе одержати першу нагороду.

На закінчення кампанії кожний відділ улаштовує імпрезу в користь „Променя", де проведе збірку на прес. фонд журнала і там відзначить свою референтку, чи особу, що здобула найбільше передплат.

Відзначення і винагородження відділів відбудеться на головнім з'їзді Союзу Українок Канади в Гамільтоні в початках серпня ц.р.

Почесне вручення грамоти і нагороди відділам:

1. Історія України Д. Дорошенка англійською мовою.
2. Альбом буковинських взорів.
3. Передплата „Променя" на 5 років.

Хай не буде ані одного відділу, який би не включився в цю кампанію.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Анастасія Радомська, голова — **Катерина Лабюк,** референтка

З АФОРИЗМІВ:

Я зробив, що міг, хто може, хай зробить краще.

Відділ ім. О. Басарабової у Гефорді, Саск. складає нев'янучий вінок у світлу пам'ять дорогої членки бл. п. Анни Токарик, яка відійшла у вічність 3 липня 1978 р. засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — О. Сметанюк, голова

KEY TO SUCCESSFUL LIVING

Tact is difined by the dictionary as: "A quick or intuitive appreciation of what is fit, proper or right: fine or ready mental discernment shown in saying or doing the proper thing, so as to win goodwill, or especially in avoiding what would offend or disturb; skill or facility in dealing with men or emergencies".

No knowledge that we ever ecquire is so important as a knowledge of what to say and how to say it, of what to do and how to do it. It is the Golden Key that opens the door of opportunity. It gives ease and poise to an individual that no amount of learning can give. The world needs all the help you can give by way of cheerful, optimistic, inspiring thought and personal example.

It's the man with the smile who usually wins out in business, as well as in other walks of life, for that matter. Sometimes it is surely no easy trick to smile, but the trick in business is to do the hard things. Anyone can do the easy things — the reason a boss is paid a boss's pay is because he can be counted on to do some of the hard things. The practice in courtesy is a great schooling in self-control, for the courteous man must think of others as well as of himself. He must keep his temper under trying circumstances and confine himself to proper language when it is easy to abuse and afterward have much to regret. Therefore, always be polite — not cring ing or obsequious, but just plain polite, at all times, to all persons, old and young, learned and unlearned, rich and poor. The importance of this cannot be too highly estimated. For a man may be of no consequence today. But he may be a person of wealth and influence tomorrow, and will certainly remember how you treated him when he was not so well situated.

Among the many things that determine what place in life men and women are to occupy, the power of personal appearance is one of the greatest. But it is ability that counts in the long run, provided that ability is applied to the best advantage. Still there is a great deal of ability that is so completely hidden back of an unattractive personal appearance that it is never recognized nor given its legitimate opportunity. Where we find exceptional ability we also find exceptions to this rule. But there are thousand of brilliant minds, and any number of minds not quite so brilliant, that are handicapped constantly and most seriously on account of deficiencies in their personal appearance. The old saying that "clothes don't make the man" has been aptly qualified by a modern writer who added, "but don't try to get along without them".

For success in life tact is more important than talent, but it is not easily acquired by those to whom it does not come naturally. Still something can be done by considering what others would probably wish. Never lose a chance of giving pleasure. Be courteous to all. Tact often succeeds where force fails.

Always remember that men are more easily led than driven, and that in any case it is much better to guide than to coerce. Never give an order in a harsh, dictatorial tone; it arouses opposition and tends to defeat itself. Speak quitely, pleasantly, courteously, but with no shadow of uncertainty in your tone. Try to win, and still more to deserve, the confidence of those with whom you are brought in contact. Many a man has owned his influence far more to character than to ability. Try to meet the wishes of others as far as you rightly and wisely can; but do not be a afraid to say „No". Be wary and keep cool. A cool head is as necessary as a warm heart. In any negotiations, steadiness and coolness are invaluable; while they will often carry you in safety through times of danger and difficulty.

If you come across others less clever than you are, you have no right to look down on them. There is nothing more to be proud of in inheriting great ability, than a great estate. The only credi in either case is if they are used well. Moreover, many a man is much cleverer than he seems. It is far more easy to read books than men. In this the eyes are a great guide. "When the eyes say one thing and the tongue another, a practised man relies on the language of the first". Do not, therefore, believe that everyone is a friend, merely because he professes to be so; nor assume too lightly that anyone is an enemy.

Some people go through the world looking for faults. It is far wiser, however, to admire than to criticize, nor is carping really true criticism. Even if there be a skeleton in the cupboard, it is probably not the only thing there. The

bones do not make the man. Criticisim may be true, but is it the whole truth? It is very interesting to be behind the scenes, but it is not the best place for seeing the play. Try to look out for the good and not the evil, both in people and in life, and you will see what you look for. Roughness is not strength; it is indeed often the cloak of weakness. If it is necessary to find fault, at least speak kindly. Remember that a "soft answer turneth away wrath".

Above all, never lose your temper, and if you do, at any rate hold your tongue and try not to show it. It is a calm mind and cool head, not feverish excitiment or anxious care, which leads to success in business. Be cool, quite and specific in all you say. You can never afford to be angry.

No branch of Science is more useful than the knowledge of Men. It is of the utmost importance to be able to decide wisely, not only to know whom you can trust, and whom you cannot, but how far, and in what, you can trust them. This is by no means easy.

Be always discreet. Keep your own counsel. If you do not keep it for yourself, you cannot expect others to keep it for you. "The mouth of a wise man is in his heart; the heart of a fool is in his mouth, for what he knoweth or thinketh he uttereth".

Use your head. Consult your reason. It is not infallible, but you will be less likely to err if you do so. Always look to the bright side of things. It is in reality the only true side. Speech is, or ought to be, silvern, but silence is golden.

Never try to show your own superiority: few things annoy people more than being made to feel small. There is magic in "Listen! Agree! Oblige! Do not be too positive in your statements. You may be wrong, however sure you feel. Memory plays us curious tricks, and both ears and eyes are sometimes deceived. Our prejudices, even the most cherished, may have no secure fonudation. Moreover, even if you are right, you will lose nothing by avoiding a positive manner.

To waver about trifles, to hesitate, and doubt, and balance probabilities upon every little matter that presents itself for immediate decision, is a lamentable waste of power, distressing to one's self, and irritating to every looker-on. It is better to make some mistakes than to constantly lose time and force in debating the pro and con of each petty action.

But in life also the great secret of progress is never to hurry and never to loiter. Many people seem to think that they can save time by hurrying. It is a great mistake. It is well to move briskly; but it is far more important to do a thing well, than to get through it quickly. It always pays to carefully plan ahead. Success in all things depends upon previous preparation.

The great prizes of life do not fall to the most brilliant, to the cleverest, to the shrewdest or to the best educated, but to the most level-headed men, to the men of soundest judgment. Reliability is what is wanted. A man may be smart, sharp, shrewd and clever, and may be a good scholar, even a brilliant one, but is he sound and dependable?

Many men are liable to overestimate the value of education, of briliance and of keeness, which they think at times may be substituted for a level head and sound judgment. Some men resemble the Arizona mustang — they will go on along right and safe lines for months, yes, maybe years at a time and then some day for no accountable reason will go off at a tangent and do the wrong thing at a critical moment. This is what must be avoided. Let all your things have their place.

Nothing in the world can take the place of persistance. Talent will not; nothing is more common than unsuccessful men with talent. Genius will not; unrewarded genius is almost a proverb. Education will not; the world is full of educated derelicts. You need Persistence, Patience and Push. The bull dog's claim to fame is based on a single great quality — he can hang on. Those little words, TRY and BEGIN are sometimes great in their results. "I can't", never accomplished anything. "I will try", has achieved wonders.

The greatest game in the world is success and every man who is a man is playing his cards to win. Success is made up of many attributes and no one element in itself can assure it. All successful men have not reached the goal through the same attributes or by the same means. But all signs point to the quickening power of courtesy and politeness. The influence of a kind act never ends.

Preserve your integrity — it is more precious than diamonds and rubies. Let your pledged word ever be sacred.

S.K.

NATIONAL CANADIAN MULTICULTURAL CONFERENCE

OTTAWA — The third Canadian Conference on Multiculturalism hosted by the Honourable Norman Cafik and sponsored by the Canadian Consultative Council on Multiculturalism closed in Ottawa last month with delegates vowing to continue to fight for the continued protection of cultural rights as a basic human right.

Some 450 delegates, including a large youth contingent, met for three days in a series of workshops and plenary sessions to discuss topics ranging from multiculturalism and the Canadian identity to pluralism in the media and education.

The youth contingent held their own workshops and made their own recommendations to the plenary session on the final day of the conference, which was held in the National Arts Centre, the West Block of the Parliament Buildings and the Chateau Laurier Hotel.

Norman Cafik, the Minister of State for Multiculturalism, during a dinner speech to the delegates, underlined that the multiculturalism policy was designed to create understanding and unity in an integrated, Canadian society.

He went on to say that the ethnocultural communities largely support the policy but some perceive it to be a token political ploy. He emphasized that the Canadian government is working through the multiculturalism policy to benefit all Canadians. He said that the policy is a recognition of the equal contributions of all Canadians, of all cultural backgrounds, as nation-builders. He also said that the policy is a pragmatic one and that multiculturalism is a vital key to Canadian unity.

He reemphasized that he was not encouraging cultural isolation or cultural ghettoes but encouraging all Canadians to enter the mainstream of society with respect and understanding for each other.

The Minister of Federal-Provincial Relations, Marc Lalonde, the guest speaker at a lunch held during the conference, told the delegates that the government would write the policy of multiculturalism into the new constitution.

The delegates made their recommendations to the C.C.C.M. and the Minister of Multiculturalism at the closing session of the conference following a day-long series of workshops held in the West Block.

"In order to preserve Canadian unity," said one report, "intercultural exchanges can be implemented by educating the Canadian mass, especially young people, through the news media, government publications and the education system."

Workshop participants also suggested that future appointments to the C.C.C.M. take into account the views of representatives of multicultural organizations across the country and that advice from these organizations should be sought before appointments are made.

Another group found that many ethnocultural communities are unable or reluctant to be adaptive to Canadian society for fear of losing their identity. At the same time the group pointed out that, in the long term, resistance to change is not working to the advantage of these communities. A recommendation was made to advocate active participation of members of minority communities in the decision-making structures at all levels of the Canadian political, social and economic system.

A study group on human rights and race relations recommended that the public sector demonstrate its commitment to eradicating racism and that appointments to federal boards and commissions reflect the multicultural composition of Canadian society. The study group went on to recommend that affirmative action programs be introduced in the federal civil service and suggested that ethnocultural community groups actively promote co-operation among themselves to bring about positive race relations among all Canadians.

A workshop looking at the media and education made a number of recommendations: the media should improve their reporting of minorities and prime time television should have more multicultural programming. On education matters, the workshop members suggested that the Minister of State for Multiculturalism should confer with provincial ministers of education to promote policies and programs of multiculturalism in education.

Workshop members also recommended the creation of a national committee for multicultural education to promote programs of assistance for teachers in the implementation of multicultural education in the classroom.

The youth workshops came up with a variety of recommendations including the implementation of a Canadian studies program in schools and the setting up of a university centre for the study of multiculturalism.

Another group stressed that Canadian youth need to be involved in multiculturalism and that they need the initiative to go out and make multiculturalism a reality.

The Minister promised to personally examine and respond to all of the recommendations.

MARY PANKIW, Ph.D.

Mrs. Mary Pankiw (née Hrenchuk), Winnipeg educator, has been awarded a Doctorate of Philosophy at the Ukrainische Freie Universität (Ukrainian Free University) in Munich in August, 1978.

A recepient of the 1967 Canadian Centennial Medal for outstanding contribution to education, she is the first Canadian-born woman to receive a Ph.D. degree from Ukrainische Freie Universität in Munich, West Germany.

Her dissertation, "Canadian-English Translations of *Ihor Tale*," is the first work of its kind in the field of Ukrainica-Canadiana. Professor J. B. Rudnyckyj, head of the UFU branch in Canada, acted as main advisor of this dissertation, and Professor P. Cymbalisty of London, England, served as co-advisor.

A graduate of the former St. Nicholas School in Winnipeg, she took her teacher training at the Normal School. While studying at the University of Manitoba, where she received her B.A., B.Ed. and M.Ed. degrees, she received awards such as the Ukrainian Canadian Committee Summer School Prize (1964), the Pohorecky Memorial Prize in Ukrainian Studies (1965) and the Lola MacQuarrie Scholarship in Music Studies (1968).

She was one of Manitoba's educators who participated in the 1976 Ukrainian Language Seminar in Ukraine, where she attended summer courses at the Taras Shevchenko State University in Kiev. As part of the cultural program, she visited Kaniv, Chernihiv, Odessa, Chernivtsi, Lviv and Moscow.

Her wide and varied teaching experience encompasses primary, elementary, junior high, senior high, adults, basic English to New Canadians, emotionally disturbed children, administration, and, currently, music therapy for children with special needs. Her musical activities have included preparation of school choirs for the music festival and radio broadcasts.

In community affairs, she has served as vice-chairperson for Centennial Community during Winnipeg's Centennial (1974).

In private life, she is the mother of five children.

„ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК" УВАН У КАНАДІ

З нагоди 30-річчя Української Вільної Академії Наук у Канаді появився в Вінніпезі, під фірмою УВАН, „Ювілейний Збірник Української Вільної Академії Наук у Канаді" (1976), під редакцією О. Ґеруса, О. Барана й Я. Розумного. Збірник поділений на дві секції — загальної україніки й україніки канадіяни. До першої секції ввійшли наукові праці з української історії (М. Антонович, О. Баран, Ю. Ґаєцький, О. Субтельний), лінгвістики (Ю. Шевельов), філології (Я. Розумний), літератури (Р. Карп'як, С. Мухин, В. Ревуцький, Яр. Славутич), релігійної політики в УРСР (Б. Боцюрків), економіки (Е. Бей, А. Качор), листування (П. Маценко, Р. Рахманний-Олійник), мітології (В. Шелест) та фолкльору (Л. Онишкевич).

Секція „Україніки Канадіяни" включає праці з ділянки раннього українського поселення в Канаді (В. Кей-Кисілевський, Дж. Рей), шкільництва (М. Іванчук), української католицької церкви в Канаді й ЗСА (М. Марунчак), студентських рухів (П. Мігус), громадсько-організаційного життя (О. Ґерус), українці в переписці населення Канади в 1971 році (І. Тесля), літератури (В. Кірконнел, М. Мандрика), кириличних манускриптів у Канаді (І. Ґерус-Тарнавецька), урбаністики (П. Воробій) та Канадського Інституту Українських Студій (М. Лупул).

З усіх тридцять праць — десять написано українською, а двадцять англійською мовою. Збірник появився завдяки фінансовій допомозі Канадського Федерального Уряду й жертводавців та нараховує 657 сторінок.

Замовлення в сумі 26.00 дол. висилати до:

Ukrainian Free Academy of Sciences in Canada
456 Main Street, Winnipeg, Manitoba, Canada

ВСІ КАНАДЦІ-НЕ СХОЖІ НА СЕБЕ!

Хай процвітають різниці!

Канада є об'єднаною нацією, складеною з людей, що походять з усіх кутів світу. Це знаменита мозаїка народів, різне культурне коріння і цінності, яких є унікально споєні в одну всекраєву сім'ю, що живе разом у мирі, взаємному порозумінні і в дусі свободи.

Факт, що канадці не схожі на себе, дає нам нашу різноманітність. Саме багатство різноманітности дає кожному канадцеві волю бути іншим, а водночас бути рівним. Волю втішатися своєю неповторною різноманітністю, зберігати своє культурне коріння і цінності та поділяти їх з іншими.

Водночас багатокультурність віддзеркалює і відповідає канадській дійсності. При допомозі своєї постійної політичної настанови, виявленої багатокультурністю, ваш Канадський Уряд має досить широку скалю програм, які забезпечують кожного з нас нагодою висловити свою власну індивідуальність та внести щось своє у ріст і велику вітальність Канади.

Ваш Міністер Багатокультурности невтомно трудиться, щоб запевнити багатокультурність у всіх ділянках діяльности Уряду і щоб усі канадці, без уваги на своє походження, були рівними. Його Багатокультурний Директорат заохочує інформаційні засоби, щоб вони описували також наше культурне життя акуратно. Саме через багатокультурність ми визнаємо, що всі канадці не є **схожі** на себе і що ми мусимо ґарантувати їх право на рівність. Хай процвітають різниці!

Коли хочете висловити свою думку або одержати більше інформацій, пишіть до

Multiculturalism
Ottawa, Ontario
K1A 0M5

Ба

це єдні
взаємо

агатокультурність

єдність через
єморозуміння.

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cafik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

Блаженної пам'яті Йосифа Чепесюк

Тандер Бей, Онт.

Неодноразово можна стрінути людей з невеликою освітою, але яких же інтелігентних, природно обдарованих такою ніжністю та тонкістю, якої їм може позаздрити неодин з освітою. Такими властивостями, ніжністю почувань, зрівноваженими емоціями, відзначалась бл. п. Йосифа Чепесюк, яка, проживши 93 роки, померла 3 жовтня 1978 р. в Тандер Бей, Онт. Вона була з природи тиха, спокійна, розумна і тактовна, а при тому дуже скромна. Для кожного стрічного в неї була завжди своєрідна усмішка. Завдяки таким властивостям характеру вона втішалася загальною любов'ю та пошаною.

Мати - виховательна

Повдовівши ще в молодому віці, Йосифа всеціло віддалась майбутньому своїх дітей. Вона зуміла не лише забезпечити їм фізичне існування, але вміла їх виховати. Вона прищепила їм любов до свого рідного, до праці, розвинула в них нахил до пильності в навчанні, виточуючи тим їм напрям до здобуття університетської освіти. Дочка Анна Стасів, дружина адвоката Василя, учителька, Марія — медсестра, одна з перших українок у цій професії в Тандер Бей, Мартин і Мирослав, доктори медичних наук, Михайло і Петро, агрономи. (Петро помер 1962 року, а Мирослава ще немовлятком). Всі вони в меншій чи більші мірі заангажовані в громадській праці, але найбільше Анна, що була одною із членок-основниць Союзу Українок Канади. Вона і до нині активна в СУК, в жіночому відділі КУК, а також вона довголітнім постійним коментатором Жіночого хору Просвіти.

Небагатьох батьків добра доля дарить таким щастям, що в повнім задоволенні можуть втішатись таким досягненням у вихованні своїх дітей. Та, як бачимо, доля сприяла пок. Йосифі Чепесюк у здійсненні її мрій.

А з-поміж її 15-ти внуків більшість має ступінь магістра, а два сини Марії, два Мартина та дочка Михайла мають уже докторати. Покійна бабуня знала про всі досягнення кожного внука (внучки), як і про всіх 23-х правнуків.

Автор цих рядків мав шану бути гостем три роки тому в домі панства Стасів, під час родинного „злету", для відмічення 90 років життя Мами. Треба було бачити і подивляти, якою безмірною радістю сяяли очі цієї Великої Мами. Здавалось, що вона тільки одного жаліє чому в неї нема фізичної можливості всіх нараз узяти в свої материнські обійми.

Громадська праця та жертвенність

Йосифа Чепесюк була глибоко релігійною людиною. Тому церква, та все те, що зв'язане з нею, було частиною її духового і практичного життя. Вона багато праці і часу віддавала парафії Православної Церкви Св. Володимира. Там вона жертвувала дослівно свою вдовину лепту під час будови церкви, як і опісля систематично жертвувала кожного року.

Вона була членкою Союзу Українок Канади, відділ Олени Пчілки, Т-ва „Просвіта" Вест Форт, Т-ва Взаїмної Помочі, Т-ва Сприяння УНРаді, постійно вплачувала національну вкладку до КУК. Йосифа майже систематично жертвувала на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, її наділено почестю доживотної членки цієї наукової інституції.

Живучи останні 31 років при своїй дочці Анні, вона мала можливість зберігати свої скромні заощадження, які опісля жертвувала на Фундацію Тараса Шевченка, Інститут Св. Володимира в Торонті, Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні.

Місцеві відділи Союзу Українок Канади та Комітет Українок Канади наділили Йосифу Чепесюк почестю „Жінка Року" 1975, в міжнародний рік жінки. Любов до книжки в неї була велика.

Життєва путь

Йосифа, дочка Марії і Лукіяна Цюпій, народилася в селі Вербівка, повіт Борщів, Західня Україна.

1904 року Йосифа одружилася з Василем Чепесюком, а два роки пізніше вони виїхали до Канади, сподіючись заробити тут гроша, повернутись до рідного краю, прикупити землі і розвести вигідніше господарювання. Вони приїхали до колишнього Форт Вілліяму, тут осіли, бо тут Василь почав працювати при вугіллі і на залізниці. В міжчасі підростали діти, яких треба було післати в школу. Згодом почалась перша світова війна, і Чепесюки рішились залишитися тут.

1930 року помер Василь Чепесюк, залишивши Йосифу з шестерма дітьми, яких вона сама виростила, виховувала та дбала про їхню освіту.

Кілька днів перед смертю Йосифа захворіла, опинилась у лікарні і незадовго померла, 4-го жовтня вечорі. Настоятель парафії Св. Володимира, о. прот. П. Зміївський, при асисті о. протоієрея М. Малюжинського, відправив Панахиду в похоронному заведенні Дженкенса. Наступного дня вранці, після похоронної відправи в церкві Св. Володимира, при великому здвизі людей, помимо робочого дня, тлінні останки покійної спочили на цвинтарі Мавнт В'ю. Під час похоронної відправи, в якій також брав участь о. прот. М. Малюжинський, о. прот. П. Зміївський у своїй проповіді звернув увагу на виняткові риси характеру померлої Йосифи, як християнки, вірної Святої Православної Церкви, як жінки-матері та примірної громадянки.

Після похорону, в церковній залі, відбувся поминальний обід, який приготовило Жіноче Товариство при церкві. Тоді деякі з друзів пок. Йосифи і приятелі родини поділились споминами. Вкінці родина і дехто з присутніх в пам'ять покійної Йосифи складали жертви на українські інституції і пресу.

Всім жерводавцям велике спасибіг, а бл. п. Йосифі Чепесюк — вічний спокій.

Григорій Мигаль

40-ий Провінційний З'їзд СУС і складових організацій Східньої Канади – 6 - 9 жовтня 1978 р.

40-ий Провінційний З'їзд СУС і складових організацій відбувся в днях 6 - 9 жовтня 1978 р. в залях катедри св. Володимира в Торонто. Під час з'їзду учасники відмічали головно, крім біжучих організаційних справ, — 40-ліття організації ТУС і тому цій події присвячено багато уваги.

Заля, призначена на з'їздові наради, була відповідно убрана, а на головній стіні висів з'їздовий привіт.

В п'ятницю 6-го жовтня, підчас вечірньої сесії складали привіти й свої побажання голови провінційних екзекутив СУС, а Владика Миколай поблагословив наради з'їзду й виголосив змістовну промову дякуючи учасникам, які своїм прибуттям на з'їзд виявили зрозуміння своїх організаційних завдань супроти свого народу й церкви. Владика подякував складовим організаціям за їхню віддану працю в минулім і звернув увагу на важливі завдання в сучасному й майбутньому. Головно підкреслив значення виховання молоді в церкві, організації, в школі. Також звернув особливу увагу на важність витворювання для молоді обставин уживання української мови, зазначуючи, що теперішня молодь це наші громадські провідники в майбутньому.

Цього вечора вибрано ділову президію спільних сесій. На председника обрано пана Ярослава Кульбу з Монтреалу, на секретарів — пані В. Вусату з Монтреалу й пана Ант. Погорецького з Гамільтону. До резолюційної комісії: Ю. Торошенка, І. Кубрака, В. Балана, д-р Г. Янішевську, Г. Мельник і д-ра С. Климашка.

Після формального прийняття програми з'їзду відбувся товариський вечерок, підчас якого членство могло свобідно обмінятися думками на тему річних звітів, які одержано при реєстрації. Звіти Провінційної Екзекутиви були оформлені в естетично приготовану брошуру.

В суботу 7 жовтня о годині 9.30, після закінчення реєстрації, відбулися окремі ділові сесії поодиноких складових організацій. Сесію Союзу Українок Канади відкрила голова Східньої Екзекутиви пані Галина Сенишин і попросила до президії: Отця Протопресвітера Дмитра Фотія, пані Г. Романчич-Ковальчук — основоположницю й першу секретарку центральної управи Союзу, панну С. Олійник — заступницю голови Союзу Українок, присутніх бувших провінційних голів пань: Д. Гуцуляк-Мандзюк, І. Вахну, Т. Бевш-Копил, І. Іванець, О. Сушко, і далі: І. Іваночко — голову Східньої Філії Музею, і голову місцевого відділу Ю. Головату.

Отець Протопресвітер провів молитву, а в привіті висловив признання членкам Союзу за важливий вклад праці в наших культурно-освітніх і релігійно-національних установах, на добро нашої святої православної церкви в Канаді. Однохвилинною мовчанкою було вшановано пам'ять членок, які відійшли у вічність.

На председницю сесії вибрано пані Г. Сенишин, на секретарок — пань Марію Пасіку й Тамару Чорну. — До номінаційної комісії, яка склада;ась з 5-ох голів відділів, членки філії музею й одної членки від управи Східньої Екзекутиви, як зв'язкової — дібрано ще одну членку — пані С. Степанюк. До резолюційної комісії вибрано добр. М. Фотій й пані А. Бельбас.

Після прийняття програми сесії, на внесок Контрольної комісії, було прийнято протокол з 39-го з'їзду С.У.К. Східньої Екзекутиви.

Зліва направо: Протопресвітер Дмитро Фотій, голова Екзекутиви С.У.К. Сх. Канади на 1979 рік Юлія Головата вшановує китицею квітів Савелю Стечишин (посередині) і уступивша голова Екзекутиви Галина Сенишин.

Пані Юлія Головата, голова місцевого відділу ім. Княгині Ольги, привітала учасників з'їзду й підкреслила, що пороблено всі старання, щоб уможливити добре почування учасників з'їзду для доброго успіху нарад. Побажала всім всього найкращого й припняла китичку квітів голові пані Г. Сенишин, даючи в цей спосіб їй признання за провід і щиру працю на громадсько-культурно-освітнім полі. У свою чергу пані Ю. Головата склала подяку за свою китичку квітів, яку вона одержала в п'ятницю при відкритті з'їзду.

Слідували привіти делегатів відділів і зложення їхніх пожертв на організаційний фонд. Всі делегати, побільшости це були голови відділів, виявили, в коротких словах, працьовитість своїх відділів в користь нашої православної церкви й української громади. На 20 відділів — приналежних до Східньої Екзекутиви — бракувало представників з трьох відділів: Тандер-Бей, Садбур, Вотерфорд (візитація владики) й Четам.

Председниця прочитала одержану телеграму на руки голови Філії Музею пані І. Іваночко, надіслану від головного музею С.У.К. в Саскатуні, з побажанням доброго успіху в нарадах з'їзду за підписом голови пані М. Ткачук.

Слідували привіти від організацій: д-р Г. Янішевська, голова Об'єднання Прихильників Державного Центру Української Народньої Республіки в Канаді, побажала успіхів у нарадах та пригадала, щоб завжди мати перед очима мету, яка в самих організаційних початках лягла фундаментом нашої ідеологічної громадської праці. Пані А. Бельбас, голова жіночого відділу КУК в Торонто, побажала також успіхів у нарадах і витривалости в виконанні різних ухвал.

Пані Г. Романчич-Ковальчук, як членка піонерка-основателька Союзу, репрезентує ті перші часи, коли організація плянувалась, засновувалась і розвивалась. Висловила велику приємність вітати всіх союзянок, за-

кликала присутніх до спільної праці, згадуючи важливіші події підчас початкової праці молоденьких тоді членок.

Пані Галина Сенишин в короткому слові висловила кілька провідних думок, що до теперішних громадсько-суспільних обставин нашого організованого життя, як також згадала, що поза офіційними видрукованими звітами, за вичисленими фактами й подіями пророблені праці, криється безліч зусиль, старань, телефонічних розмов. Вона звернула увагу на потребу уважного й чулого світосприймання біжучих подій не лише загального характеру, але потребу спеціяльно слідити за розвоєм українсько-організаційного життя. Закликала до анульовання непорозумінь посталих через персональні амбіції й до оживлення товариcько-культурно-освітньої, церковно-національної праці.

На закінчення, пані Сенишин склала подяку всім за співпрацю, хто мав зрозуміння важности цілі, для якої ми всі віддано й безінтересовно працюємо. Опісля вручила всім урядницям Східньої Екзекутиви пропам'ятну ложечку з Монтреалу, на якій видніла символічна відзнака олімпійських ігор, смолоскип, який заразом являється й нашою організаційною відзнакою. Цей жест витворив дружню атмосферу, а рівночасно викликав жаль присутніх, що ця Екзекутива кінчає свою каденцію. В імені уступаючої екзекутиви, пані О. Сушко, висловила подяку за несподіваний дарунок і підкреслила надзвичайно велику приємність спільної праці протягом останніх чотирьох років.

Звіти цілорічної праці урядниць були надруковані, гарно оформлені, упорядковані в формі книги й були подані кожній учасниці сесії при реєстрації. Пані предсідниця перейшла окремо кожний звіт пояснюючи пророблену працю, яка принесла моральну й частинно матеріяльну користь нашій організації, нашій церкві й українській громаді.

Витворилась дискусія в справі паперового членства. В дискусії брали участь пані: Д. Гетьманчук, С. Степанюк, Г. Романчич-Ковальчук, М. Божик, О. Торошенко, Т. Козурко, А. Троян, Т. Лиса, О. Куць, О. Сушко і В. Вусата. У висліді цієї дискусії прийшли до висновку, що паперові члени існують по всіх відділах, хоч після статуту кожна членка повинна активно працювати. Кожний відділ працює по своїм спроможностям, хоча відчувається велике переобтяження більш активних і жертвенних своєю працею членок. Дискусію замкнено, бо пообідня спільна сесія була призначена на обговорення всіх організаційних справ у виді семінару.

Панна Стефанія Олійник, заступниця голови централі Союзу склала привіт від головного заряду С.У.К., побажала добрих, речевих нарад і бажала, щоб членки застановилися над важливими питаннями сьогоднішнього громадського життя.

За контрольну комісію звітувала пані Віра Вусата. Звернула увагу на відзнаки для бувших голів Східньої Екзекутиви, ствердила, що все книговодство находиться в найкращому порядку й поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючому зарядові, який підтримали члени контрольної комісії — А. Ковальчук і Т. Клемба. Відтак контрольна комісія винесла велику подяку зарядовцям Східньої Екзекутиви С.У.К., всім референткам, Східній Філії Музею, Комітетові Буковинських взорів за вміле й солідне виконання своїх обов'язків. Контрольна комісія висловила окрему подяку й признання голові Східньої Екзекутиви С.У.К., пані Г. Сенишин, яка прикладала всі свої сили на розбудову й добро нашої організації.

Пані О. Сушко символічно вдекорувала уступаючу голову пані Г. Сенишин відзнакою, яку мають діставати уступаючі голови, як признання за пророблену працю. Пані Г. Сенишин подякувала пані О. Сушко, як і всім членкам, зосібна членам управи, Філії Музею і Комітетові Буковинських взорів за співпрацю. Пані В. Костенюк з Віндзору, касирка Комітету Буковинських взорів, передала від Комітету чек на $4,000.00 на руки пані Сенишин для покращання приміщення Філії Музею в Торонто. Пані Сенишин склавши подяку за такий великий дар передала цього чека голові філії музею пані І. Іваночко.

Панна Стефанія Олійник, референтка Інституту св. Володимира, склала подяку Східній Екзекутиві С.У.К. за передану пожертву на Інститут, як також подякувала всім відділам, що зложили свої щедрі дари на Інститут.

Від номінаційної комісії звітувала пані Оля Куць. Осідок Східньої Екзекутиви пропонований — Торонто, тому, що більшість членів заряду має саме там свій осідок. Бракує референтки Молодших Відділів СУМК — дуже важна ділянка праці. Пані О Куць представила пропоновану листу на склад заряду урядниць Східньої Екзекутиви: уступаюча голова — Галина Сенишин, голова — Юлія Головата, 1-ша заст. — Анастасія Бельбас, 2-га заступниця — Марія Пасіка (Гамільтон), 3-тя заступниця — Константина Чорна (Скарборо), рекордова секретарка — Віра Шевчук, кореспонд. секр. — Анна Фігус-Ралко, фінанс. секр. — Люба Янкович. Референтки: шкільництва — Ольга Торошенко (Віндзор), організаційна — Стефа Олійник, культурно-освітня — Орися Сушко (Гамільтон), журналу „Промінь" — Галина Михальчук (Оттава). Контрольна комісія — Галина Олексюк (Гамільтон), Марія Федак (Скарборо), Оля Куць (Ошава).

Пропоновану листу урядниць одобрено одноголосно рясними оплесками. Заряд Філії Музею С.У.К. в Торонто на чолі з головою І. Іваночко зміну каденцій мав минулого року.

На внесок уступаючої голови, пані Г. Сенишин, пані В. Вусата — голова контрольної комісії передала прапор Східньої Екзекутиви С.У.К. новообраній голові пані Юлії Головатій з побажанням, щоб цей прапор новообрана Екзекутива несла гордо й високо зі зрозумінням завдань і обов'язків, які на себе бере.

Пані Г. Сенишин побажала новообраній голові й її управі багато витривалості і при тій нагоді удекорувала її ще одною китицею квітів, бо в тім моменті пані Ю. Головата займала два становища: голови місцевого відділу, каденцію якої вкоротці мала закінчити й перебирала обов'язки голови Східньої Екзекутиви.

Пані Головата подякувала за довір'я й приобіцяла постаратись вив'язатись як найкраще з наложених на неї обов'язків. Вона вірить, що при допомозі попередньої управи й нової, праця Союзу на сході Канади буде поступати вперед. Що до нашої батьківщини України — то вона уважає, що найбільшим нашим подарунком для наших рідних в Україні буде наша єдність та спільна праця.

На закінчення пані О. Степанюк висловила подяку пані Г. Сенишин за велику працю і відданість, як також

за піднесення організаційних справ у розумінню єдности й соборности. На тім замкнено сесію Союзу Українок Канади.

Після обіду, о годині 1-ій предсідник п. Я. Кульба відкрив загальну сесію. Запляновано, що семінаром мала провадити пані Галина Мельник при помочі дорадників від кожної складової організації. Вона роздала числа — приділення до різних груп. Однак більшість залишилась на загальній залі й очікувала висліду нарад більш активних членів, які розійшлись по своїх призначених кімнатах.

Після закінчення семінару пані І. Іваночко зреферувала про теперішний стан музею. Згадала, що Головний Музей С.У.К. в Саскатуні вже почав свою будову під назвою Український Музей С.У.К. З поїздки пані Люби Кут зібрано на будівельний фонд $117,500.00. Всіх філій музею маємо чотири. Відтак поінформувала про плян розбудови Інституту св. Володимира в Торонті, де плянують примістити в гарному приміщенні торонтонську філію музею С.У.К. — Пані І. Вахна представила нові придбані речі до музею, які набуто оказійно. Ці речі привезені з України. Пані А. Троян подала ширшу інформацію про різні ділянки праці Філії Музею, як також згадала про різні контакти з іншими музеями, організаціями й установами, які зацікавлені працею нашої філії музею. Вона закликала подати моральну, фізичну й матеріяльну поміч в їхній праці. а також подала інформації про українські музеї в Торонто, як також і про інші. Відтак відповіла на різні питання, які ставили зацікавлені присутні.

Опісля д-р Мирослав Лазарович подав інформації про Фундацію СУС, що доходить вже до $223,000.00. До цього часу приділено вже на різні установи, організації й інші цілі $66,000.00. Пан В. Керилюк передав від Фундації СУС для Філії Музею С.У.К. в Торонто на руки пані І. Іваночко чек в сумі $1,000.00.

В неділю 8-го жовтня, після торжественної Служби Божої відбувся святочний обід після якого промовляв гість з Едмонтону, голова центрального заряду ТУС, пан Отто Єринюк, згадавши коротко сороклітний шлях організації ТУС, підкресливши організаційні здобутки та закликав до більшої співпраці в теперішній час, плянування на будуче, а особливо, щоби звернути більшу увагу на молодь — нашу будучність.

Проф. д-р В. Тарнопольський говорив на тему „Пропонована нова конституція Канади". Доповідь була цікава й інформативна, повинна цікавити актуальною темою громадянина. Слідували питання й відповіди.

Д-р М. Лазарович подав відомості про розбудову Інституту св. Володимира. Поінформував про всі труднощі, які прийшлось поборювати, щоб отримати дозвіл на нову прибудівку.

Пані Г. Сенишин передала д-р М. Лазаровичу чек на суму $100.00 для Інституту від уступившої Екзекутиви за уживання гостинних приміщень протягом їхнього урядування.

Далі слідували привіти новообраних голів. Пані Юлія Головата (Союз Українок) і пан І. Кубрак (ТУС).

На закінчення спільної сесії Михайло Німчук подякував панові Я. Кульбі за взірцеве переведення з'їздових нарад, як також всім бесідникам, делегатам і гостям за їх участь і заінтересування в організаційних справах, громаді катедри св. Володимира, що прийняла з'їзд у своїх приміщеннях і так гарно всіх гостила, як також з'їздовому комітетові, який очолював пан В. Кіт.

Вкінці запросив всіх учасників на концерт вечером. Владика Василій провів молитву, а після того сесія закінчилась відспіванням „Де згода в родині".

Надія Грицина, секр.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-РІЧЧЯ ПОДРУЖЖЯ

Давфин, Ман.

Дня 29 липня 1978 р. в суботу, Текля і Іван Шевчуки, відзначили 50-літній ювілей свого щасливого подружнього життя. Свято те приготовили для них їхні діти, три сини: Орест, Ізидор і Стефан та дві, вже замужні, доньки: Савеля Сосновська і Віра Чернецька.

Іван Шевчук, одружився з Теклею з дому Майба, дня 10-го червня 1928 року в Давфині. Після одруження вони обоє розпочали своє спільне життя на фармах і фармерували в різних місцевостях. В році 1952 вони переїхали до Етельберт, а вже в році 1960 перенеслись до Пайн Рівер. У зв'язку з незавидним здоров'ям Івана Шевчука, на пораду лікаря, в році 1967 вони рішили залишити фармерство і посились жити в Давфин.

У всіх місцевостях, де вони жили скрізь були активними членами церковних громад. Вони обоє люблять свою рідну Українську Православну

Церкву і по своїх силах, стараються для неї працювати і жертвувати на хвалу Божу. Гостина відбулась в їхній хаті і на городі, бо погода була липнева соняшна і тепла. На той день з'їхались всі їхні діти і багато приятелів і знайомих. Як засіли всі за столи то о. Андрій Тетаренко настоятель церкви св. Юрія в Давфині поблагословив поживу. На тому прийнятті була також запрошена добр. Тетаренко. Тому, що Текля Шевчук є активною членкинею Союзу Українок Канади відділу ім. Лесі Українки в Давфині, на їхнє святкування прибуло багато членкинь місцевого відділу С.У.К.

Весело і на приємних розмовах проходив швидко час. Всі гості забавлялись радісно і весело та бажали ювілятам здоров'я і успіхів в дальшому житті. На закінчення того святкування Текля Шевчук, від себе і свого чоловіка Івана подякувала своїм дітям за приготування для них того чудового свята, яке довго залишиться в їхній пам'яті, як рівнож подякувала всім приятелям і знайомим, що прийшли і своєю присутністю ще більше звеличали їхній ювілей.

З тієї нагоди ювіляти зложили на свою пресу 50 долярів, з чого 10 дол. на „Промінь".

Від себе хочу щиро побажати молодятам-ювілятам щасливо дочекати часу в доброму здоров'ї, щоб ми знову могли зійтися і відзначити їхній золотий ювілею. **Дем'ян Береза**

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ЧАС НА ВІДПОЧИНОК

у Бенф від 13-го до 24-го серпня 1979

На відпочинок від Вашої щоденної праці, чи може бути щось кращого як два тижні в горах прекрасного містечка Бенф в Альберті. Та не лише можна відпочити, але можна також навчитися щось про наше народне мистецтво. Є нагода цього літа виткати собі плахту, спідничку, або щось модерного вживаючи українські взори. Каже інструкторка, пані Петруся Олсен, що по закінченню курсу цього літа, кожна студентка вже зможе собі виткати гарну суконку на осінний баль в Едмонтоні, який відбудеться першої суботи в листопаді.

Від 13 до 24 серпня 1979 року, курси українського ткання будуть далі продовжатися. Це вже четвертий рік, що пані Петруся викладає курси в Бенф з великим успіхом. Перший рік вона навчала про килими, другий про рушники, минулого року про пояси, а вже цього року про плахти й взори до модерної ноші.

Пані Петруся Олсен вже довший час бере участь в ширших колах мистців ткання, перше в Вікторії, Б.К., а тепер в Торонті, де вона бере дальші курси мистецтва в „Онтаріо Коледж оф Артс". Вона удосконалює свою науку, щоб краще передати знання українського мистецтва нашим студентам. Перше, вона навчає техніку, кольори та орнаментику народніх українських тканин. Потім, студенти стараються своє знання застосовувати в їх щоденних костюмах. В такий спосіб вони не тільки знають історію мистецтва, але також користаються тим знанням в їх домах.

Тільки 15 студентів можуть записатися на цей курс цього літа, отож потрібно завчасу подати свою аплікацію. Календарі з Бенф про всі курси вже вийшли і аплікації для українського ткання можна висилати на адресу:

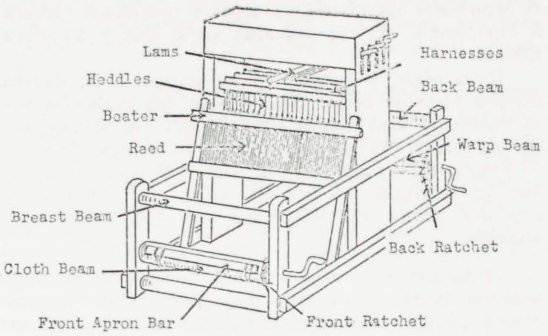

Ткацький варстат

THE BANFF CENTRE
SCHOOL OF FINE ARTS
Banff, Alberta, Canada TOL OCO

Часто питають: „Звідки походять студенти, що побирали ці курси?" Отож подаємо список тих, які учащали минулого року:

Janet Crane — Edmonton, Alberta
Larysa Dumka — Calgary, Alberta
Betty Faryna — Victoria, British Columbia
Gloria Ferbey — Edmonton, Alberta
Mary Lou Kaval — East Lansing, Michigan
Jean Meketiak — Calgary, Alberta
Lorraine Meketiak — Winnipeg, Manitoba
Karen Michels — Cola-Spring, Colorado
Fiona Pelech — Edmonton, Alberta
Olga Piasta — Regina, Saskatchewan
Nickie Romanuck — Medicine Hat, Alberta
Carole Romanyk — Winnipeg, Manitoba
Joyce Sirski Howell — Edmonton, Alberta
Rene Warnick — Edmonton, Alberta
Mary Woloschuk — Edmonton, Alberta.

Є відділи Союзу Українок Канади, які заохочують своїх молодих членок навчатися щось про тканння. Вони оплачують членці якусь частину коштів курсу. Було б добре, щоб інші відділи також допомагали своїм членкам поїхати на курс в Бенф, і також оплатити їм навчання.

П.Ф.

Складаємо нев'янучі вінки у пам'ять дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Теодора Валігроцького, який упокоївся 12 січня 1954 року та у п'яту річницю упокоєння дорогого сина і брата бл. п. Романа Валігроцького, який залишив нас 28 березня 1974 року в Торонті, в їх пам'ять засиламо $15.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Дружина і мама Анна Валігроцька,
дочка і сестра Оксана Гриньків, Брентфорд

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

СОНЦЕ УКРАЇНИ

Я маленький хлопчик,
П'ятий рочок маю,
Але про Шевченка
Вже багато знаю.
Нині нам про нього
Мамочка казала,
Рушником новеньким
Ми портрет прибрали.
Принесли ялинку,
Рути і барвінку —
Наш „Кобзар" коханий
Достойний пошани.
А та наша слава
Не вмре, не загине,
Наш Тарас Шевченко
Сонце України.

У. Кравченко

НАЙКРАЩИЙ У СВІТІ МАШИНІСТ

У місті Стокгольмі на звичайнісінькій собі вулиці мешкають звичайні собі люди. От тільки Карлсон, що живе на даху, там незвичайний. Досить йому крутнути гудзик на своїх штанях — як на спині вмить починає хурчати моторчик з пропелером. Карлсон здіймається в повітря і летить...

Веселі книжки про Карлсона і хлопчика Сванте, якого дома звуть просто Малий, написала для діток відома шведська письменниця **Астрід Ліндгрен.**

Стояв чудовий теплий вечір. Малий підійшов до відчиненого вікна і став дивитися надвір.

Раптом він почув якесь легеньке хурчання. Несподівано повз вікно повільно пролетів маленьки товстий чоловічок. Це був Карлсон, що живе на даху. Малий принишк. Він став очікувати, що буде далі. Від хвилювання в нього навіть мороз пішов по спині, бо ж не щодня отак перед очима про-

літають маленькі товсті чоловічки. Карлсон підлетів до самого підвіконня і сказав:

— Привіт! Можна присісти скраєчку?

— О, будь ласка, — відповів Малий.

Карлсон спритно перекинув через підвіконня свої маленькі товсті ноги й опинився в кімнаті. Він дістав з полички Малого іграшкову парову машину.

— Давай запустимо її, — сказав він.

— Без тата не можна, — заперечив Малий. — Машину мені дозволяють заводити тільки разом із татом.

— З татом або з Карлсоном, що живе на даху, — зауважив Карлсон. — Найкращий у світі машиніст — це Карлсон, що живе на даху. Так і передай своєму татові!

Він миттю схопив пляшку із спиртом, що стояла біля машини, наповнив маленьку спиртівку й запалив її.

„Пах-пах-пах", — запахкала машина.

О, це була найкраща з усіх парових машин! І Карлсон так запишався, ніби сам її винайшов.

— Я мушу перевірити запобіжний клапан, — сказав він і крутнув якусь маленьку ручку. — завжди може статися лихо, якщо не перевіриш запобіжного клапана.

„Пах-пах-пах", — пахкала машина дедалі швидше. — „Пах-пах-пах". Карлсон аж підстрибував від задоволення. Малий теж зрадів, що в нього така чудова парова машина і що він познайомився з найкращим у світі машиністом, який так гарно перевірив запобіжний клапан.

Нараз пролунав страшний вибух — і парової машини не стало, тільки шматочки з неї полетіли на всі боки.

— Вона вибухнула! — захоплено вигукнув Карлсон, ніби це було найкраще, що могла зробити парова машина.

Однак Малий не міг так само радіти, як Карлсон. У нього на очах забриніли сльози.

— Моя машина... — схлипнув він. — Од неї нічого не лишилося!

— Дурниці, не варто й згадувати, — сказав Карлсон і безжурно махнув пухкенькою ручкою.

Малий заходився збирати долі уламки того, що недавно було його паровою машиною.

— Уявляю, що скаже тато, — засмучено пробурмотів він.

Карлсон здивовано підвів брови.

— Через машину? То дурниці, не варто й згадувати! Так і передай своєму татові. Я б сам сказав йому це, якби міг ще трохи побути тут і зустрітися з ним. Але мені треба зараз злітати додому, глянути, що там робиться. Привіт, Малий! — гукнув він і, помахавши своєю ручкою вилетів у вікно.

Переклала **Ольга Сенюк**

НЕВ'ЯНУЧІ ВІНКИ

У НЕЗАБУТНЮ ПАМ'ЯТЬ

З приводу перших роковин смерти нашої незабутньої дорогої мами, улюбленої внукам бабуні, бл. п. Анастасії Сарчук, яка відійшла від нас у незнані світи дня 10 березня 1978 року, складаємо нев'янучий вінець з найкращих квітів.

Шануючи її невтомну працю на полі суспільно громадському, а зокрема в музеї народнього мистецтва і журнала „Промінь" складаємо наш скромний дар на „Промінь" $25.00. Світлим образом живеш, Мамо, у наших серцях.

Дочка Галина і Нестор Богоноси,
внуки Андрій і Петрусь, Вінніпеґ

— — — — —

У перші роковини відходу у вічність нашої дорогої сестри і тети, бл. п. Анастасії Сарчук, яка упокоїлась 10 березня 1978 р. у Вінніпезі, в її світлу пам'ять складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $20.00 на журнал „Промінь", в якім Покійна працювала довгі роки.

Сестра Емілія і брат Мирослав Гишка, Арран, Саск.
Сестра Вікторія Лейсей і племінник Ленард Гишка з родиною, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої любої краянки, бл. п. Касі Гнатів, яка відійшла у вічність на 74 році свого життя 21 вересня 1978 року у Ричмонд, Б. К. кладу китицю квітів на її могилу і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Марія Пилат, Глеслин, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь" у пам'ять пок. Івана Ґабриша з Гефорду, Саск., який упокоївся 14 лютого 1963 року. Вічна йому пам'ять.

Діти, внуки і правнуки — Михаліна, Роман, Мирон, Дарлін, Роний і Донна Дем'янюки з Кемрос, Альберта і Богдан Дем'янюк з Бирнабі, Б. К.

— — — — —

У другу річницю смерти нашого незабутнього тата, бл. п. Василя Дем'янюка, який упокоївся 2 лютого 1977 року в Ню Вестминстер, Б. К. складаємо на нев'янучий вінок $5.00 на „Промінь".

Діти, внуки і правнуки — Михаліна, Роман, Мирон, Дарлін, Роний і Донна Дем'янюки з Кемрос, Альберта і Богдан Дем'янюк з Бирнабі, Б. К.

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу мого братанця (сина мого брата), бл. п. Івана Гуцуляка, який упокоївся 11 грудня 1978 року, залишивши велику родину у глибокому смутку в його пам'ять складаю $12.00 на „Промінь". Хай канадська земля буде йому легкою.

Тета Христина і Михайло Шевчуки з родиною, Вилингдон, Ал-та.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять наших дорогих родичів — батька, бл. п. Михайла Стручинського, який відійшов 14 серпня 1974, дорогої Сабіни Стручинської, яка упокоїлась 21 січня 1975 р. в їх світлу пам'ять складаємо $12.00 на „Промінь".

Дочки і зяті — Марія і Франко Дубинські, Вінніпеґ
Галина і Павло Дубинські — Кенора, Онт.
Син і невістка — Микола й Оля Стручинські, Давнсвю

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої і ніколи незабутньої дружини, мами і бабуні, бл. п. Ядвиги Котишин, яка упокоїлась 24 березня 1971 року в Мирнам, Альберта, складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Василь Котишин — муж, діти і внуки, Мирнам, Альберта

— — — — —

Замість китиці квітів на могилу мого незабутнього чоловіка, бл. п. Георгія Божика, який упокоївся 1 березня 1975 року та в річницю смерти дорогої мами, бл. п. Євдокії Вовк, яка упокоїлась 25 листопада 1977 року складаю нев'янучий вінок — $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про покійних буде завжди з нами.

Марія Божик, Ривертон, Ман.

У десяту річницю відходу нашого дорогого тата і діду, бл. п. Семеона Рудкевича, який упокоївся 21 березня 1969 року, в його світлу пам'ять складаємо $15.00 на „Промінь".

Оксана Русин з родиною, Монтреал

— — — — —

У п'яту річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Петра Немировського, який залишив нас у глибокому смутку 29 березня 1974 року, складаю в його світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на „Промінь".

Дружина Анеля Немировська, Брентфорд

— — — — —

У сьомі роковини відходу у вічність моєї дорогої дочки, бл. п. Марії Борискевич, яка лишила нас у глибокім смутку 22 лютого 1972 року, у її світлу пам'ять кладемо китиці пахучих квітів і засилаємо на „Промінь" $10.00. Покійній вічна пам'ять.

Мама Лукія Борискевич і родина Транскона, Ман.

— — — — —

Складаємо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Стефанії Пауш, яка упокоїлась 13 листопада 1978 р., засилаємо в її пам'ять $10.00 на „Промінь". Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

За відділ ім. Лесі Українки в Трансконі —
С. Собкович

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

НАША ПЕРЕДРІЗДВЯНА ВЕЧЕРЯ

Гамільтон

Вже увійшло в традицію членок нашого відділу, що ми влаштовуємо передріздвяну вечерю, на яку запрошуємо гостей, на якій побажаємо одні одним надходячих українських різдвяних свят, а разом з тим прибуток з такого вечора це наш дар на „Промінь".

Наш вечір ми почали о год. 6:30 вечером в четвер 21 грудня молитвою „Отче Наш". Владика Василій поблагословив їжу. Голова відділу пані Г. Олексюк представила головний стіл та привітала наших гостей з Торонта — голову Пров. Екзекутиви Союзу Українок на східню Канаду пані Ю. Головату та заступницю пані А. Бельбас.

Пані В. Логин, референтка освіти відкрила програму привітавши присутніх. Пані А. Бельбас представила голову Пров. Екзек. Юлію Головату і попросила її до слова, яка виголосила коротку, але змістовну промову, яку закінчила побажанням радісних свят Різдва Христового та щасливого нового року.

Пані Пасіка подякувала пані Головатій та вручила падарунки обом паням — Головатій і Бельбас. По цім пані Пасіка привітала нашу бувшу голову пані Бал та висловила їй признання за її взірцеву працю і провід нашого відділу. Пані Логин прочитала вірш про наші традиції та пригадала нашій молоді, щоб вона розказувала меншим про наші звичаї.

Слідувало слово Владики Василія, який оцінив висловлені думки промовців, підніс вартість громадської діяльности Союзу Українок Канади та побажав радісних свят Різдва Христового і всього добробуту членам та їх родинам.

Вітав зібраних того вечора новообраний голова ТУС на Східню Канаду, заступник голови д-р Степан Климашко та голова соціяльного комітету п. п. Серветяк. Довше слово виголосив голова соборної громади п. Криворучко. Крім привітань і побажань він склав подяку жіночому товариству за $28,000.00, що їх громада одержала на закупно охолоджувача та передав грамоту признання відділові ім. Лесі Українки. Подякувала голові за признання уступивша голова пані Бол.

По цім пані В. Логин проголосила, що наш цьогорічний дар з цього вечора на „Промінь" буде $85.00 і прочитала знов вірш про наші українські традиції різдвяних свят.

Слово подяки виголосила на закінчення всім присутнім пані Бал Зокрема вона оцінила працю наших кухарок того вечора пань: Р. Українець, Н. Павлюк, М. Січовій і А. Козак та членкам, що помагали. Проспівано спільно кілька колядок а вечір закінчено молитвою.

Анна Корній, рефер.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Едмонтон

Пані Парані Винничук сповнилось 65 років. З цієї нагоди п. Филип Винничук улаштував своїй дружині дуже гарну несподіванку — прийняття, яке відбулось 8 січня в Норвуд Ліджен. На це родинне свято п. Винничук запросив свою родину як також і своїх ближчих приятелів.

Господарем цього вечора був п. Василь Дайчук, посол альбертської легіслятури та близький приятель дому Винничуків.

Після смачного обіду відбулась коротка програма. Посол Дайчук у своїм слові привітав пані Винничук з днем уродин, переповів певні епізоди з життя ювілятки, побажав їй многих літ, здоров'я, вдоволення та попросив пані Марію Лазарук, приятельку ювілятки, до слова.

Пані Лазарук також привітала свою приятельку з таким особливим днем в гурті своїх найближчих, особливо оцінила те, що пані Винничук може радіти тою пошаною, приятелів, родини, а зокрема тим, що це прийняття зорганізував для своєї дружини п. Винничук чим виявив їй свою родинну і прилюдну пошану. Далі пані Лазарук переповіла про громадську працю ювілятки. Пані Винничук є довголітньою членкою відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана і через довгі роки працює в добродійнім комітеті. Вона раз на місяць ходить до шпиталів відвідувати українських пацієнтів та приносить українські книжки і газети. Два рази в році членки цього комітету їздять до шпиталю умово-хворих з Святою Вечерею на українське Різдво і свяченим на Великдень, де пані Винничук разом зі своїм чоловіком розраджували таких пацієнтів.

Пані Винничук була заступницею голови відділу через кілька років. Очолювала різні комітети як соціяльний, добродійний і місячний. Через останніх десять років відвідує наших старших громадян по шпиталях і старечих домах з кошиками наповненими овочами, а на Великдень з посвяченими пасками і писанками.

1976 року пані Винничук була вшанована і відзначена грамотою за постійну 25-літню активну працю.

Пані Параня Винничук є тихої і лагідної вдачі і тому вона придбала собі велике число приятелів. Оцінюючи громадську працю своєї дружини п. Ф. Винничук, з нагоди цього ювілею подарував $100.00 на журнал „Промінь".

На закінчення доня п-ва Винничуків подякувала присутнім гостям, які прийшли і тим вшанували маму в день її уродин. Зокрема подякувала свому татові, за таку милу несподіванку мамі. Присутні гості заспівали ювілятці „На многії літа" та вже опісля особисто складали їй побажання щастя, здоров'я та многих літ.

Приятелька

ІСТОРІЯ МУЗЕЮ ПРИ ВІДДІЛІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВИНДЗОРІ

Від початків заснування жіночих товариств в програму їх діяльности входили виставки вишивок та іншого ручного народного мистецтва.

Відділ ім. Л. Українки також був одним з тих що улаштовував такі виставки під час головних святкувань, ювілеїв місцевих організацій СУС, громади, весняних чаїв, спільно в Жіночій Раді, бібліотеці, в університеті, КУК та інше.

На такі вистави ми завжди збирали речі з-поміж членок та знайомих, що не було практично, бо треба було привозити і відвозити та пильнувати, щоб не погубити чужих речей.

1965 року, 11 квітня відділ улаштував весняний чай і виставку. На цю виставку пок. Стефан Заборонюк подарував до відділу цінне господарське буковинське обійстя. Такий подарунок потребував цілий рік праці, і це започаткувало нашу музейну колекцію.

Пок. Стефан Заборонюк залишив по собі спомин членству церкви і складовим організаціям при Катедрі Св. Володимира. Йому також помагала його дружина, Стефанія. Вона помагала збирати, вишукувати матеріяли і вкладати в його вибраний проєкт. В той час головою відділу була Мирослара Телеґа і вона була тою ініціяторкою, щоб відділ придбав свій власний музей.

На другий рік в час Весняного чаю 13 березня, 1966 р., відділ запросив Іванну Вахну, голову Музею Східньої Екз. С.У.К., з виставкою ляльок в народних строях з різних частин України.

В той час Марія Карпинець була референткою збірки експонатів для музею. Вона також вбрала ляльку для Музею Східньої Екзекутиви.

Іванна Вахна около 20 літ заслужена голова Музею Схід. Екз. С.У.К. подала нам багато сугестій і постійно ми діставали поради від неї.

Того самого року 1966, Іванна Римар зголосилася взяти обов'язок очолювати Музейний Комітете разом з Марією Карпенець, На цьому пості Іванна Римар була 12 років.

По виборі обидві почали вишукувати відповідних ляльок, членок, щоб вбирали їх і збирали речі, які люди тримали по своїх домах. До трьох років вже мали 12 ляльок і багато дарованих речей, так що зайшла потреба десь їх примістити.

Музейний Комітет — сидять зліва направо: Стефанія Заборонюк, Марія Старух — голова відділу, Іванна Римар — голова Музею, Мирослава Телеґа, Марія Карпенець; другий ряд: Марія Гнатюк — касирка, Марія Михальчук, Євгенія Щепанська — секретарка, добр. Наталя Метулинська, Соня Карпенець. Нема на знимці Маріяни Гриньків — заст. голови

В той час головою Громади був Йосиф Яворський, який зацікавився музеєм. Він оглядав музеї по містах і радо погодився нам збудувати 3 шафи, як також подав нам пляни на будову. Шафи були готові з початком 1970 року.

В році 1971, 25 березня, членки, які постійно помагали в праці музею, увійшли до Музейного Комітету: голова —Іванна Римар, секретарка — Євгенія Щепанська, касирка — Марія Карпенець, членки — Мирослава Телеґа ,Стефанія Заборонюк і добр. Наталя Метулинська. Вони пошили і подарували ляльки. Офіційне відкриття музейної колекції відбулося 4-го квітня, 1971 р.

Того року Веронія Костинюк очолювала цей відділ перед відкриттям музейної колекції. Відбулася виставка історичних строїв Схід. Екз. С.У.К. і також було моделювання народних строїв.

По такій виставі подало нам думку на проєкт історичних строїв. Речей чим раз прибувало так багато, що 1972 року громада, під головуванням Володимира Вахни відпустила нам малу кімнату і вже треба було закупити 4 менші скляні шафи.

За два роки приготовили 7 історичних строїх, яких пошили: Євгенія Щепанська, Стефанія Заборонюк і Іванна Римар. Показ історичних строїв відбувся підчас чаю 7-гоквітня 1976 року.

Чимраз прибувало більше музейної праці, так що 1976 року увійшло 4-ох членок до музейного комітету — Марія Гнатюк, Соня Карпенець, Марія Михальчук і Маріяна Гриньків.

Тепер вже треба було великої кімнати і того самого року, головою громади був Мирон Друль, громада відпустила велику кімнату для музею. По двох роках в грудні 1977 року Богдан Друль погодився вилагодити кімнату на музей.

На слідуючий рік, 11 червня 1978 року відбулося відкриття і посвячення музейної кімнати.

Головою громади є суддя Григорій Момотюк, а Марія Старух головою відділу Лесі Українки.

Ділимося сумною вісткою з українським громадянством, а зокрема з членством Союзу Українок Канади, що в неділю, 18 лютого 1979 року, несподівано упокоїлась в Едмонтоні на 74 році свого трудолюбивого життя

бп. п. Марія Вавринюк

Заслужена громадянка, провідна членка Союзу Українок Канади, довголітня учителька рідних шкіл, член Ради Української Школи.

Вічна їй пам'ять!

Чоловікові Євгенові Вавринюкові та іншим членам родини висловлюємо щире співчуття.

Союз Українок Канади

Історичні строї закупили членки відділу в пам'ять померших і 4 великі манекіни вбрали і подарували членки, так що все що маємо в музею є подароване.

Музей є маєтком відділу Лесі Українки. Це є одинокий український музей на південну частину Онтаріо.

Сьогодні відділ Лесі Українки за 12 років праці музейного комітету радіє своїм цінним здобутком, щоб затримати спадщину, яку вкладаєм в наші музеї, як також цінний вклад для Катедри Св. Володимира у Виндзорі.

За Музейний Комітет:
Іванна Римар, голова
Євгенія Щепанська, секретарка

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНОК
Норт Бетлфорд, Саск.

Жіноче товариство ім. Олени Пчілни Пчілки у Норт Бетлфорді має велике число членок і коли їм припадає 25 років праці при товаристві то гідно вшановуємо їх.

І так ми 3-го жовтня 1978 по місячних зборах вечером у церковній залі вшанували 3 членки а саме: Савелю Харко, Наталю Никіфорук і Каролю Білик, за їх 25 або трохи більше років приналежности до С.У.К.

Заля була гарно прибрана. Столики прибрали обрусами і прапорчиками: пані Ольга Ружецька і пані Марія Сохацька. Коло головного стола стояв прекрасний наш прапор. Усі засіли до столів і почалася програма.

Культурно-освітня референтка пані Савеля Лазарович відкрила імпрезу вступним словом і щиро привітала членок і погратулювала за їх вклад праці при відділах, в котрих вони працювали для організації.

Вона по черзі представляла і читала їх історію і біографію кожної, яким голова відділу пані Ольга Ружецька причипила корсажі, а грамоту Союзу вручала добр. Ю. Стеценко. Після програми членки подали чай і солодке. Всі були раді зійтися і провести такий гарний вечір.

Кароля Білик, реф.

З ДНЕМ УРОДИН
Монтреал

В суботу вечером 24 листопада 1978 року пані Ірина Солодовчук запросила гостей до свого дому, щоб відзначити 86-ті уродини пані Анастасії Бабляк. Були присутні отці місцевих парафій: о. Ігор Куташ, настоятель Собору Св. Софії, о. Захарій Ревко з добр. Анастасією, настоятель церкви Св. Покрови, та о. Ярослав Гайманович — Успіння Божої Матері.

Перед вечерею о. І. Куташ перевів молитву та побажав ювілятці міцного здоров'я. Присутні проспівали на многії літа, а пані Ірина Солодовчук та п. Петро Зубчинський вручили квіти та дарунок.

Пані А. Бабляк прибула до Канади в 1912 р., а її покійний муж Михайло в 1910 р. Вони разом включились в церковно-громадське життя, були примірними членами парафії. А. Бабляк довгі роки виконувала функцію протокольної секретарки при жіночому товаристві при Соборі Св. Софії.

Ювілятка щиро подякувала отцям настоятелям за духово-релігійну підтримку, приятелям та п. І. Солодовчук, п. С. Воловець за відзначення мило-зворушливої несподіванки.

Пані А. Бабляк передала $20.00 на журнал „Промінь".

О. Г.

СВЯТО КНИЖКИ
Вернон, Б. К.

Заходом відділу Св. Ольги дня 5 листопада 1978 року, було влаштовано Свято Книжки.

Після Божественної Літургії в парафіяльній залі відбувся обід з відповідною програмою. На переді далі стояв прибраний квітами стіл, а на нім були розложені книжки та журнали.

Свято відкрила голова відділу пані Л. Кучер вступним словом. Відтак слідували концертові точки: танець дует — М. Шумий і Д. Шапка. Хор під управою п. Бориса Мельника відспівав „Зелений дубочку" і „Тече річка невеличка". Танець — Т. Крипс, Л. Розно, Т. Лакуста і А. Лакуста. Реферат — „Книжка — неоцінений скарб" прочитала пані Соня Винничук. Танець „Гопак" — Д. Страйкир, А. Крипс, М. Шумий, Л. Смит, Б. Страйкир, М. Шапка, Д. Шапка, і К. Антонів.

Кінцеве слово сказав о. А. Лакуста яким подякував всім тим, що в будь-який спосіб причинилися до успіху цього свята, та закликав усіх до читання книжок.

Свято закінчилося гимном „Ще не вмерла Україна".

Прихід з цього свята у сумі 100 долярів дано на Музей в Саскатуні.

Н. Микитюк, реф.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН А. ГРИНІВ

Родина, близькі приятелі і членки відділу ім. Доньки України при Соборі Св. Софії в Монтреалі вшанували свою довголітню членку Агафію Гринів з днем уродин у її 70-ліття.

Ювілейне прийняття відбулося 14

серпня 1978 р. в домі дочки ювілятки, пані Марусі Зимовець, на яку діти приготовили смачну вечерю. Діти привітали маму з днем уродин, побажали їй доброго здоров'я, багато радости і ще багато разів святкувати свої уродини. Дочка Маруся заквітчала маму гарним корсажем квітів.

В імені присутніх приятелів вітала шановну ювіляєтку пані М. Байдак, бажаючи їй доброго здоров'я, вдоволення, радости та ще більше подібних ювілеїв відзначувати.

Після смачної вечері гості приємно забавлялись, згадували минулі часи, громадську працю і вечір проходив в милій товариській атмосфері. Пані А. Колісник, вітаючи пані Гринів вручила їй від присутніх дарунок на милий спомин того вечора і також побажала здоров'я всього добра.

Пані Гринів подякувала за таку милу несподіванку із тієї нагоди склала $10.00 на „Промінь".

Приятелька

ПОСВЧЕННЯ ПРАПОРУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ — ВІДДІЛУ СВ. АННИ
в Скарборо, Онтаріо

В неділю 26-го листопада 1978 р. відділ св. Анни, при Українській Православній Церкві у Скарборо, посвячував прапор Союзу. Чин урочистого посвячення виконав парох, о. прот. Федір Легенюк після Служби Божої. Прапор держали бувші голови: пані Анна Петришин і Веронія Кузик. Довкола прапору стояли майже усі членки відділу, одягнені в чудових українських, вишиваних блюзках. З вершка прапора звисали вузенькі, сині і жовті стяжки, а їх держали наші членки підчас відправи. В той час можна було помічати на обличчях членок їх радість і гордість належати до цієї славної, 50-літньої організації, Союзу Українок Канади. На закінчення урочистого Молебня парох, о. Легенюк, теплими словами про значення прапору, передав його голові, пані Т. Козурко і висловив признання інж. П. Бубелі за чудовий спів хору. По закінченні усі зійшли вниз до церковної залі. Святочний стіл, покритий білим, вишиваним обрусом, на ньому ваза прекрасних живих квітів, а по боках свічки, заповнений розложеними різноманітними, холодними закусками.

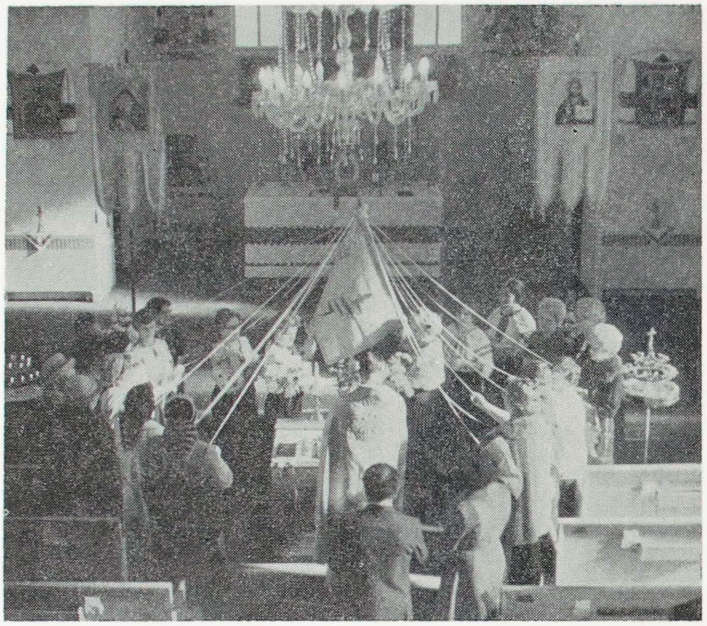

Посвячення прапору — відділ ім. Св. Анни в Скарборо, Онт.

Список осіб на знимці довкола стола: Зліва направо: Пані С. Кукурудза, Ю. Никіфорук, Т. Козурко, С. Олійник, Т. Бевш-Копил, С. Степанюк, Л. Бот, Б. Полак, Е. Павлик, Г. Лесик.

Другий ряд: о. прот. Ф. Легенюк, А. Петришин, В. Кузик, А. Чорний.

Побіч стола стояв посвячений прапор. Для гостей столи покриті білими обрусами, а на них прекрасні живі квіти у вазах. При каві і солодкім, голова пані Козурко відкрила програму і нею керувала. Вона привітала шановних гостей: Стефанію Олійник, заст. голови Союзу, Таісію Бевш-Копил, бувшу голову Пров. Екз. на Східню Канаду, Софію Степанюк, культ.-осв. реф., співачку Іванну Карасевич-Шелленберґ і усіх присутніх. Пані Степанюк, доповідачка, говорила про значення прапора. Вона також підкреслила вагу організації, її проробленну працю і завдання на майбутнє. Вона звернула особливу увагу на те, що Союз Українок головно працює на добро нашої Української Православної Церкви і для нашого народу. Після доповіді Степанюк промовляла Таісія Бевш-Копил. Вона пригадала як у році 1962 під головуванням Едни Павлик всту-

пило жіноче т-во у члени Союзу Українок Канади. Дала признання відділові за проробленну працю і побажала добрих успіхів на будуче. Стефанія Олійник в імені Централі привітала присутніх і поділилась сумною вісткою, що на днях несподівано упокоїлась бувша голова і теперішня кор. секретарка Централі С.У.К. бл. п. Стефанія Пауш і попросила присутніх вшанувати її пам'ять однохвилинною мовчанкою. У своїм слові Стефанія Олійник сказала, що дуже важним є не лише бути діяльним у своїм відділі, але також цікавитись іншими відділами і громадами, бо ж усі ми є як одна родина. Вона сказала, що це є третій раз, що вона відвідує громаду в Скарборо цього року. На закінчення побажала відділу св. Анни добрих успіхів на будуче. Свято закінчено відспіванням „Де згода в родині".

Юлія Никіфорук, секр.

СВЯТО КНИЖКИ
ЕДМОНТОН

Заходами відділу ім. Княгині Ольги при Церкві Св. Михаїла в Едмонтоні відбулося „Свято Книжки".

Жіноче товариство рішило зробити виставу своєї бібліотеки, яка льокується в церковній залі. Бібліотекарка пані Фіона Тарновець і голова жіночого товариства скористала з нагоди, що альбертійський уряд уділив дотацію в сумі $1,000.00 на закупно книжок до бібліотеки. Книжки закуплені на український і англійській мові про українців.

Програмою провадила п-і Анна Звоздецька, заст. голови. Сумківці допомагали з виставою книжок і з відповідними власноручними малюнками про книжку, які були розміщені на стінах. Сумківці виголошували деклямації про книжку.

На цю програму також були запрошені доповідачі, які промовляли на різні теми. Пані Марія Сулима говорила про мемуарну літературу та читала деякі уривки деяких авторів. Професор Горняткевич зробив інтродукцію до української клясичної музики, та захопив присутніх своєю музикою на бандурі, яку сам змайстрував.

Пані Надія Жмурко прочитала дві гуморески Миколи Понеділка. Всі присутні були захоплені такою культурною програмою і висловили побажання, щоб ми більше влаштовували таких вечорків.

На кінцеве слово, о. Стефан Семотюк ввічливо подякував доповідачам за вділення їх дорогого часу і за звеличення нашої програми. Членки відділу подали смачну перекуску.

На цім святі зібрана при дверях добровільна датка на пресовий фонд журналу „Промінь" принесла $55.00.

Докія Воронюк, реф. „Променя"

БЛ. П. ТЕКЛЯ ЦИТУЛЬСЬКА
Овкбурн, Ман.

30 березня 1978 р. в шпиталі в Брендон, Ман., відійшла у вічність, на 73 році життя, Текля Цитульська. Похорон відбувся 2 квітня ц. р. Панахидою в православній церкві в Овкбурн, а 3 квітня о. М. Шкрумеда відправив Заупокійну Службу Божу, при співі дяків і церковного хору. На панахиді й похороні було багато людей. Членки С.У.К. тримали свій прапор та свічки засвічені. Тілоносцями були: Олекса Матійовський, Володимир Ґреґораш, Ромко Баклащук, Орест Мануляк, Роман Цитульський, Давид Цитульський. Після похорону відбувся поминальний обід, що приготовили діти Покійної, а подавали членки Жіночого Т-ва. Під час обіду промовляли: о. М. Шкрумеда, голова громади Петро Матієшин і голова С.У.К. Анна Баклащук.

* * *

Народилася Текля 2 квітня 1905 р. в околиці Січ, Ман., в родині Петра і Насті Маційовських. В 1921 р. 16-літньою дівчиною одружилася з Михайлом Цитульським і подружжя замешкало на фармі в Січ, Ман. В 1958 р. вони продали фарму й замешкали в Овкбурн. В 1961 р. упокоївся її чоловік. Текля була активною членкою С.У.К. (в якому була понад 50 років). Вона теж була і сестрицею як на Січі, так і в Овкбурн, протягом 20 років. Співала в церковнім хорі і брала участь в різних підприємствах.

Залишила Покійна в смутку: сина Василя з невісткою Анною, Петра і невістку Ґеню, Ореста і невістку Ґеню. Залишила доньок: Ґеню, замужню за Стефаном Мануляком, Анну, замужню за Владиком Коленичем і Олесю, замужню за Нестором Земляком; та 15 внуків і 3 правнуків, сестер: Марію Ґреґораш, Анну Матієшин і Анну Баклащук.

Вічна їй пам'ять!

Михаліна Чвалюк

* * *

ПОДЯКА

В нашім горю і смутку складаємо щиру подяку усім тим, що прибули і взяли участь у похороні. Отцеві М. Шкрумеді за відправи, П. Ковальчукові, тілоносцям, дякам і співакам, членкам С.У.К. за подання обіду, за квіти й вінки для Покійної. Нехай вас усіх Бог благословить.

У пам'ять покійної складаємо $20.00 на „Вісник" а $15.00 на „Промінь".

Діти: Василь, Петро, Орест, Ґеня, Ганя і Леся

БЛ. П. РОЗАЛІЯ ТКАЧУК
Портедж ля Прері, Ман.

У четвер 21 вересня 1978 року в шпиталі в Портедж ля Прері упокоїлась по тяжкій недузі на 75-тім році свого життя бл. п. довголітня членка відділу Союзу, бл. п. Розалія Ткачук.

Походить Розалія з Західньої України. До Канади приїхала разом з своїм чоловіком Дмитром і двома дітьми 1937 року, де й поселилась родина в Ґилберт Плейнс і там фармерували до 1948 року. Того самого року родина Ткачуків переїхала до Портедж ля Прері також на фарму. 1963 року продали фарму і замешкали у місті.

Розалія працювала у Мейфир Ґласвийр і Ґифтс через сім років. Була вона щирою членкою у Греко-Православній Церкві, любила співати, була активною в громадському житті, точніше в жіночому товаристві ім. О. Кобилянської у Портедж ля Прері. Минулої осені була вшанована гра-

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ҐЛЕСЛИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні Збори відділу ім. Ольги Басарабової відбулися 6 грудня 1978 року у церковній залі. Присутніх було 10 членок. Предсідниця пані М. Гарасим відкрила збори і сердечно привітала присутніх, слідувала молитва і хвилинкою мовчанки вшановано покійних членок відділу.

Секретаркою зборів була Катерина Данилів. Слідували звіти комітетів і заряду, між котрими голова дала свій звіт і подякувала всім, що так гарно кооперували з нею впродовж року, також подякувала членкам, коли вона не була присутня, які її заступали.

Діяльність товариства: за минулий рік відбулося п'ять місячних зборів і одні надзвичайні збори. На зборах завжди читаємо обіжники провінціяльної управи і кореспонденцію. Відділ передплачує „Промінь" як також членкині. Впродовж року відбулись такі підприємства: Церковний празник, вечеря з танцями спільно з Церковною громадою на Новий Рік, одна похоронна перекуска, пущення. Відділ жертвував на Музейний Фонд, „Фонд „Променя". Членки відвідували хворих у шпиталі, а також старших по домах. Влаштували три підприємства, з яких прихід був $1,227.00 і жертвували ту суму на нашу місцеву церкву.

Фінансовий звіт: осталось з 1977 року — $2,970.73, приходи у 1978 році — $715.91 + $1,227.00, розходи — $694.08, осталось у касі $2,992.56.

Заряд відділу на 1978: голова — Марія Гарасим, заст. голови — Анастасія Гаврилів, секр. — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй. Гостинні — Фрося Левчук, Рузя Бойко. Контр. комісія: Рузя Бойко, Єва Дмитришин, Фрося Левчук. Шпитальний комітет — Єва Дмитришин.

Катерина Данилів, секр.

РЕДФІЛД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня в домі пані Н. Ковальської. Дев'ять членок було присутніх. Предсідницею зборів була О. Никіфорук, а секретаркою К. Дмитрук. Звіт з річної діяльности дала К. Дмитрук.

В 1978 році відбулось 7 зборів і 3 засідань. Мали продаж печива та писанок, продаж різдвяного печива, вечерок фільмів, храмовий обід з програмою, подарували тузин писанок до музею, малювали церкву, відбули забаву з вечерею, видали один поминальний обід, продавали перекуску на „акшен сийл", помагали з'їздові СУМК.

Наш відділ зложив грошеві пожертви на: Музей — $320.00, церкву — $500.00, СУМК — $10.00, Червоний Хрест — $15.00, Народний Дім — $110.00, Стипендію Українознавства льокальну — $30.00, Стипендію Українознавства Пров. — $5.00.

Фінансовий звіт: з 1977 — $669.41, приходи 1978 — $2,482.07, розходи — $2,250.19, осталось — $901.29.

Заряд на 1978: голова — О. Ковальскка, заст, голови — Олена Плюта, рек. секр. — Олеся Напастюк, кор. секр. — О. Никіфорук, касирка — Ю. Кучірка.

Контрольна комісія — О. Плюта і О. Никіфорук.

Сестриці — Олеся Пляота, Настя Іванчук, Наталка Ковальська, Юстина Катринич. СУМК — К. Дмитрук, Е. Никіфорук, А. Дмитрук.

Реф. архіву — Н. Іванчук. Комітет стипендій — Олена Плюта, Олеся Ковальська, О. Напастюк.

А. Дмитрук

КАДЕТ-ЕЙЛШЕМ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися 26 листопада 1978 року в домі Марії Рудей. Збори відкрила голова Марія Юзва, відспіванням „Достойно" Предсідницею зборів була Марія Юзва, секретаркою Анна Н. Козунь. Слідували звіти, секретарки — Анна Н. Козунь і касирки — Ольга Звоздецька.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів разом з розіграваою і чайним прийняттям.

Діяльність товариства: членки приготовили 1 поминальний обід, Спільне Свячене, 2 ювілейні вечері, вечерю на церковний бенкет, курячу вечерю, помагали з обідом після окружного польового Богослуження, також з вечерею підчас Різдвяного концерту в окрузі. Членки беруть участь у програмі кожного року у місцевім старечім домі. Допомагають провадити Рідну школу, в якій навчали Марія і Степан Рудей у своїм домі.

На протязі року наш відділ пожертвував на Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні $300.00, Пансіон Іларіона в Саскатуні $100.00 На Фундацію льокального шпиталю $200.00, на церкву $300.00, на журнал „Промінь" $20.00, організаційний фонд, добродійний і музейний $20.00.

Фінансовий звіт: в касі з 1977 осталось — $1,643.27, приходи з 1978 року — $3,308.56, розходи 1978 р. — $2,625.10, в касі — $2,326.73.

Заряд на 1979: голова — Марія Юзва, заступниця — Марія Рудей, секретарка — Анна Н. Козунь, касирка — Ольга Звоздецька. Контрольна комісія — Ірина Рудей, Маруся Козунь і Олена Ободяк. Референтка музею — Ольга Козунь, відвідування хворих — Ірина Рудей, Марія Юзва і Олена Ободяк. Господині — Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Софія Черапущак, Анна А. Козунь, Зеновія Звоздецька. Сестриці — Анна А. Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей, Софія Черапущак.

Анна Н. Козунь, секр.

МЕЛФОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 26 листопада 1978 р. в присутности 13 членок. Збори відкрила голова пані Фідик молитвою, подякувала членкам за добру співпрацю та дала звіт діяльности.

Впродовж року відбулось одинадцять місячних зборів. Членки влаштували День Подяки, роковини Лесі Українки, спільне свячене, Йорданську Святу Вечерю, перекуску по поминальній Службі Божій, обід на храм

мотою Союзу Українок Канади за 25-літню працю в відділі.

Залишила пок. Розалія в глибокому смутку чоловіка Дмитра, сина Романа і невістку Любу, дочку Яринy і її чоловіка Луку, внуків та ближчу і дальшу родину. Похоронні відправи служив о. прот. В. Слюзар в суботу 23 вересня з Української Греко-Православної Церкви Св. Миколая. Тлінні останки покійної зложено на кладовищі Гилсайд цвинтарі.

Спочивай у спокої дорога дружино і мамо. Вічна їй пам'ять.

Текля Тровська, секр.

нашої церкви ,обід під час польової Служби Божої в Мелфорті. Улаштували випродаж Великоднього печива, видали одну вечерю. Вшанували громадян двох пар з 50-річними ювілеями; мали 19 разів „бінґо". Дали $1,000.00 на церкву і брали участь у Світовім Дні Молитви. Відвідували хворих у шпиталях. Мали одно „бінґо" у домі старших громадян. Відбули один вечерок з сусідніми відділами під час приїзду пані Люби Кут від Музею.

Анастасія Спелей навчала в рідній школі, а о. Бова релігії.

Фінансовий звіт — з року 1977 осталось $5,258.25, приходи в 1978 р. — $4,453.88, розходи 1978 — $3,779.0?, осталось в касі $5,933.14.

Заряд відділу на рік 1979: голова — Катерина Федик, заст. голови — Анна Петрів, кор. секр. — Анастасія Спелей, касирка — Василина Кивириґа, фінансова секр. — Стефан Гандзюк. Господині — Марія Романюк, Марія Шпак, Марія Ткачук. Контрольна комісія — Надія Щербій, Гафія Ніврянська, Бронислава Котик. Референтки добр. праці: Гафія Ніврянська і Марія Ґрипюк. Сестриці — Анна Копачівська, Марія Ґрипюк і Василина Кивириґа.

Анастасія Сепелей, секр.

ВИТКІВ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня 1978 року у домі пані Марії Стокалко.

Членкині товариства взяли цей день на дві оказії: п-во Стокалки святкували свій Золотий ювілей — 15 грудня.

Збори відбулися у присутности 7 членок. Голова Ганя Іванчук попросила членок до молитви і одну хвилину мовчанки за померлих членок.

Слідували звіти з діяльности, що їх здали: секретарка — Ольга Волошин, касирка — Савеля Бузяк, від сестриць пані М. Стокалко; контрольна комісія — Рут Гриневич, Галя Стокалко, Ебі Ворох. Звіт голови дала Ганя Іванчук.

За минулий рік мали 2 засідання, і 3 зборів. Виповнили бюджет до централі. На початку року їздили членки колядувати з дітьми і кілька чоловіками на Різдвяні свята. Відбули успішний Новий Рік з забавою і музикою та великою вечерею. Відсвяткували Сумківський з'їзд, округи Верховина, членки видали обід а пізніше перекуску, обід на храм і Проводи. Восени відбули свою щорічну пирогову вечерю.

Належимо до 500 Клюбу Могили Інституту у Саскатуні. Відвідували хворих, посилали картки і квіти для хворих. Членки привезли свої паски святити на Великдень, 6 було присутніх. Вислали на нев'янучий вінок до „Променя" за наших двох членів, по $20.00. Купували білети на королеву СУМК на з'їзд, жертвували на Музей до Саскатуну, на „Стакінґ фонд".

Купили членки дощок і церати і під проводом Юліяна Ґояна вставили церату до пивниці у Нар. Домі, як також молодий майстер Євген Іванчук положив багато праці у пивниці робив стіни, прилавок викінчив і дав першу підлогу під церату. Ми так хотіли викінчити усе що навіть і членки били цвяхи і помагали чоловікам.

Подякувала Ганя Іванчук членкам за кооперацію і працю за минулий рік, бо нема досить членок, щоб праця була легша. У нас на 1979 рік припадає 50-літній ювілей відділу і ми будемо знову мати велику працю. Є між нами одна членка пані Марія Стокалко, яка вже 50 років як уписалася до цього відділу і ще живе тут і належить. Ми по наших річних зборах принесли вазонок квітів, заспівали їй многая літа і побажали п-ву Стокалкам здоров'я. Це була для них несподіванка. На тім закінчилися наші збори.

До заряду увійшли ті самі членки: голова — Ганя Іванчук (Євгенова), заст. голови — Марія Стокалко, секретарка — Ольга Волошин, касирка — Савеля Будзяк. Контрольорки — Рут Гриневич, Галя Стокалко і Савеля Іванчук.

Наша каса: з року 1977 осталося $6,543.30, приходи у 1978 — $6,796.76, розходи у 1978 — $8,894.83, в касі осталося — $4,490.23.

Жертвували: на Музей Союзу — $75.00, Народний Дім — $4,375.00, Інститут Могили — $82.00, ред. фонд — $25.00, пров. фонд — $25.00, орг. фонд — $70.00, „Промінь" — $40.00, СУМК — $05.00, Музейна Фундація — $10.00, Старечий Дім в Саскатуні — $25.00, „Емпті Стакінґ фанд" — $10.00, Фундація Івана Стратійчука — $20.00.

Ганя Іванчук, голова
Ольга Волошин, секр.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 13 грудня 1978 року. Збори відкрила голова Марія Паламарик і хвилиною мовчанки вшанували тих членок, що відійшли у вічність.

Діяльність товариства: За рік відбулося 11 місячних зборів. Імпрези, що відбувалися впродовж року: Йорданська Свята вечеря, Свято 60-річчя Української Державности, Свято Тараса Шевченка, День Матері, 50-літний ювілей нашої Української Православної Церкви та візитація ВПреосв. Архиепископа Бориса, вшанували 25-річчя праці в товаристві чотирьом нашим членкам — П. Предій, п. Филевич, п. Головайчук і п. Івасюк.

Товариство також займається Недільною школою, ходять колядувати, відвідують в шпиталі, „Нирсінґ Гом", і Старечім домі, збираємо на Червоний Хрест, вислали делеґатку на Провінційний з'їзд, виробили „флот" на „Геритедж Дей", і літом маємо пікнік з родиною.

Для придбання фондів відділ влаштував пущення, осінній базар, продавали борщ на „Геритедж Дей", займаємось весіллями, ювілейними обідами, бенкетами, даємо перекуски і обіди на похорони і „Лайонс" вечерю два рази на місяць.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — Марія Рацой, заступниця голови — Лорийн Леськів, секретарка — Марія Антонюк, касирка — Павліна Садова, референтка „Променя" — Ловіз Врайт, реф. видавництва — Марія Кокотайло, репрезентантка околиці — Ольга Предій, реф. освіти — Марія Паламарик. Контрольна комісія — Л. Врайт, О. Головайчук, Р. Стрембіцька. Номінаційна комісія — П. Колотелюк, Є. Пиличук, Р. Стрембіцька.

Після вибору нової управи уступаюча голова, Марія Паламарик, подякувала зарядові і комітетам за добру співпрацю як також членкам за їх допомогу в праці. Побажала новій управі найкращих успіхів.

Марія Антонюк, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ГУСТА ЮШКА З РИБИ

½ горнятка січеної цибулі
¼ горнятка покраяної зеленої паприки
2 ложки масла або маргарини
1 (10-¾ унц.) бляшанки помідорової юшки
1 (14-½ унц.) бляшанка згущеного молока
1 кубик бульйону з курки
1 ф. (2 горнятка) вареної — покраяної риби-філе (haddock) або іншу
часникового порошку
перцю до смаку

У каструлі (3 кв.) злегка обсмажити на маслі цибулю і паприку аж зм'якне. Додати решту складників. Домішати рибу — нехай раз закипить, відразу подавати.

— — —

РИБА ПЕЧЕНА

1 ф. риби
1 цибуля середньої величини
1 морква
пів зеленої паприки
1 ложка січеної петрушки
1 ложка масла

Рибу обмити і посолити до смаку. Покришити цибулю, покроїти моркву і пів зеленої паприки, ложку січеної зеленої петрушки. Рибу дати на пательню, але перед тим покроївши її на частини. Покрити городиною і дати малий кусник масла зверху на кожен кусок риби. Дати до печі на 350° і пекти ½ години.

— — —

СОУС З СИРА

1½ ложки масла
1½ ложки муки
¾ горнятка молока
¼ ложечки соли
⅛ ложечки перцю
⅓ горнятка тертого „чедар" сира (Cheddar)
¼ ложечки червоної спорошкованої паприки
¼ ложечки спорошкованої гірчиці

На повільному вогні ростопити масло в малій ринці: сполучити муку, поступово додати молоко, мішати поки соус згусне. Припорошити перцем і сіллю; додати сир і мішати так довго аж сир розпуститься. Паприка і гірчиця додають смаку до соусу і надають гарного кольору. Подавати з броколі або з шпінатом.

БРОКОЛІ

2 ф. свіжих броколі
1 горнятко квасної сметани
2 ложки томат-пасти
¼ ложечки сухих васильків (dried basil)
2 ложечки приправи (minced capers)
сіль і перець до смаку

Обчистити броколі. Зварити в солоній воді упродовж 10 - 15 хвилин. Добре процідити; розібрати на частинки і нехай прохолоне. Вимішати решту складників і захолодити. Перед поданням полляти підливою.

— — —

BORSCH CANADIAN STYLE

There are so many ways of preparing borsch. Why not try this new version on a hot day. It is very refreshing served cold.

1 (14 oz) can Aylmer sliced or rosebud beets, undrained
1 (10 oz) Chicken with Rice Soup
1 (10 oz) Aylmer Mixed Vegetables, undrained
1 (10 oz) Tomato Juice (or 1-¼ cups)
¼ cup vinegar
1 medium onion, chopped
2 tb'sp. sugar
1 tsp. salt
1 cup shredded cabbage
Sour Cream or croutons

Combine first eight ingredients in blender. Blend a few seconds — until vegetables are coarsely chopped. Pour into saucepan; heat just to boiling. Add cabbage and simmer until cabbage is tender. Taste, and correct seasoning, if necessary. Serve hot or cold. Top each serving with a dollop of sour cream or a few croutons.

— — —

CHERRY BERRY PUDDING

This lovely fruity pudding is good enough for you to serve on special occasions. On top of all that it goes together in a jiffy. And as if that weren't enough — kids love it!

1 can (16 oz) dark, red sweet cherries
2 packages (10 oz) frozen sliced strawberries, thawed
3 tb!sp. quick tapioca
¼ tsp. salt
Whipped cream

Drain cherries and strawberries and reserve liquids fom each. Combine liquids with enough water to measure 2½ cups. Pour into medium sized saucepan; add tapioca and salt and bring to boiling over medium heat, stirring occasionally. Remove from heat; stir in cherries and strawberries; let cool for 15 mins; then stir to mix well. Refrigerate, uncovered, till well chilled. To serve, spoon dessert into stemmed glasses and garnish with whipped cream. Makes 6 servings.

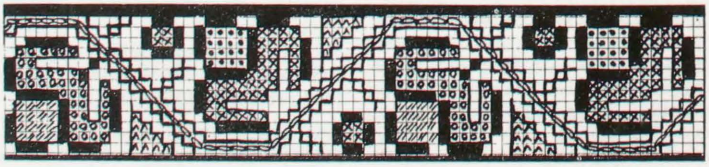

БУКОВИНСЬКИЙ ВЗІРЕЦЬ ВИКОНАНИЙ ХРЕСТИКАМИ

XX ясночервона — 321 DMC
// синя — 797
•• жовта — 741
VV зелена — 904
°° помаранчева — 900
°° ланцюшок золотий

Музей Східньої Канади

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

Редакція

ОХ ТІ НОВОРІЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ

У західньому світі давно існує традиція робити новорічні резолюції цебто постанови щодо поліпшення власної поведінки в Новому Році.

Українці можуть два рази „обіцювати собі", або проминути календарний новий рік, і скласти всі обіцянки на Маланку. Ось кілька пропозицій.

Якщо ви вдачею подібні до мене, то впродовж грудня ви вже зміряли десятки кварталів і пройшли десятки миль в пошуках за різдвяними дарунками хоч все це можна було спокійно зробити впродовж року, купуючи тут то там — коли вигідно, при нагоді. Можна було використати різні випродажі, кращі ціни, літні випродажі, зимові і т. п. Можливо, що на цей рік вже запізно, щоб заощадити час, але на наступний вже можна тепер щадити. Починайте з того, що будете тримати список всіх своїх покупок і цін. Зробіть інвентар того, що купили і скільки грошей видали. На наступний рік це буде вказівкою скільки впродовж року відкладати грошей, щоб в часі Різдва не турбуватися „де взяти грошей" на те, що хочеться купити. Отже перша резолюція-обіцянка собі — на 1979 рік **будемо мати бюджет.** Перегляньте видатки впродовж минулого року. Скільки видали на харчування, на авто, на помешкання, на транспортацію, на їжу, на вакації, на розривку, на убрання, на дарунки, на пожертви, і т. п. і скільки відложили в „ощадність". Ось де треба постанови — **плянування загальних видатків і ощадностей в загальному.** Впорядкуйте цю ділянку якслід і на другий рік в цей час будете числити гроші, а не рахунки-довги.

Раціонально говорячи і з певною само-дисципліною, треба плянувати на рік, але місячно, як видатки так і прибутки. Саме найважніше плянувати покупки далеко наперед і використовувати всі випродажі (сейли). Для цього треба слідкувати за оголошеннями в часописах, на радіо, та дружніх розмовах. Каже українська пословиця: „Два рази міряй а раз ріж" а в резолюціях на новий рік собі треба сказати, „десять раз вивчай а раз купуй — не тільки вразі конечної потреби але далеко наперед".

НІС І НОСИ — ДОВІДНИК ДО ХАРАКТЕРУ

Носи можуть бути добрими довідниками до характеру. Кажуть що: великий і видний ніс звичайно вказує (означає) здібність. Широкий ніс трошки плоский або плосковатий значить людина легкодушна а можливо і лінивовата (лінива). Простий тонкий ніс значить людина чутливої і рафінованої натури, але, мабуть, надто перебірлива і сподівається високого рівня поведінки в інших. Людина з носом підверненим вгору звичайно легкодушна і легковажна — „добряги" цього світу. З цієї категорії ті, що не бувають надто мудрими часто бувають щасливими і переважно все виходять „горою". От і маєте. А який у вас ніс? Можете тепер краще розпізнати своїх приятелів. Пізнавайте людину по носі.

Читачі пишуть:

Всехвальна Редакціе „Променя"!

В журналі „Промінь" за грудень ч. 12, 1978, на 10-ій стор. в статті „Народні промисли Волині" між іншим написано: „До нашого часу зберігся іконостас Богородчанської церкви". Таке твердження далеке від точности.

Поперше, дотепер, здається, що доля згаданого іконостасу не відома, а подруге, іконостас то твір монахів Скиту Манявського, — і в часі руйнування монастиря латинниками люди дооколичних сіл врятували іконостас і занесли його до згаданої церкви і зберігали його там, аж до вибуху першої світової війни. З вибухом війни австрійський уряд (казали люди) вивіз іконостас до Відня.

Чи згаданий іконостас остався у Відні чи москалі забрали його з собою у Москву?

Д. Іванків, свідок тогочасних подій

* * *

Дорогий Читачу! Дякуємо за замітку. „Народні промисли Волині" це скорочена стаття, що була надрукована в журналі „Жовтень" ч. 2, 1971 року. Дуже трудно такі речі провірювати. **Редакція**

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Приємно нам повідомити, що референтки журнала „Промінь" при відділах почали і провадять інтенсивну працю. Деякі відділи на річних зборах вибрали нових референток. Тут подаємо список референток при відділах і просимо звертатись до них з повним довір'ям.

Бріт. Колюмбія пані Павліна Клюкевич, відділ ім. Л. Українки — Ванкувер, пані Наталя Іванишин — відділ ім. Савелі Стечишин — Келовна; пані Неллі Микитюк, відділ ім. Кн. Ольги — Вернон.

Альберта: пані Меланія Мельничук — відділ ім. Кн. Ольги — Вегревил, пані Софія Гриник — відділ при Катедрі Св. Івана — Едмонтон; пані Марія Метрунець — відділ ім. Олени Пчілки — Мирнам.

Саскачеван: пані Л. Зюбрак — відділ Кн. Ольги — Принс Алберт; пані А. Сакундяк — відділ Л. Українки — Ватсон, Саск.; пані П. Цьона — відділ Х. Кононенко — Блейн Лейк - Кридор; пані Марія Корпан — відділ ім. Доньок України — Реджайна; пані Анна Ткачук — відділ ім. О. Басарабової — Гефорд; пані Ор. Василишин — відділ О. Пчілки — Йорктон; пані А. Мисак, відділ ім. М. Маркович — Канора, пані Кароліна Білик — відділ ім. О. Пчілки — Норт Бетлфорд.

Манітоба — пані Анна Горбай, відділ ім. Доньок України; пані Марія Білоус — відділ ім. Лесі Українки — Давфин; пані Марія Юрків, відділ ім. Л. Українки — Вінніпеґ.

Східня Канада — пані Анна Корній — відділ ім. Л. Українки — Гамільтон; пані Т. Сидоренко — відділ ім. Доньок України, Монтреал; пані М. Пресунька — відділ Доньок України — Тандер Бей; пані Анна Бойко — відділ Кн. Ольги — Торонто; пані Михаліна Нема — відділ Доньок України — Монтреал.

Ванкувер — Відділ Л. Українки, реф. П. Клюкевич — $48.00 на передплати.

Форт Френсес, Онт. — Відділ Л. Українки, реф. М. Гушуляк — $40.00 на передплати.

Стінен, Саск. — Відділ Л. Українки, реф. Е. Суркан — $80.00 на передплати.

F R-3
FEDORUK MRS M MAR 80
12152-129 ST
EDMONTON ALTA

ISSN 0380-2140

Брентфорд, Онт. — Відділ Л. Українки, реф. А. Перожак — $128.00 і прес. фонд.
Бюкенан, Саск. — Відділ Л. Українки — $48.00 на передплати.
Реджайна — Відділ Доньок України, реф. Марія Корпан $56.00 на передплати.
Торонто — Відділ Кн. Ольги, реф. Анна Бойко — $56.00 на передплати.
Келовна — Відділ Савелі Стечишин, реф. Наталя Іванишин — $24.00 на передплати.
Норт Бетлфорд — Відділ Олени Пчілки, реф. Кароля Білик — $104.00 на передплати.
Гефорд, Саск. — Відділ О. Басарабової, реф. А. Ткачук — $138.00 на передплати.
Монтреал — Відділ Доньок України — реф. Т. Сидоренко — 40.00 на передплати.
Вернон, Б. К. — Відділ Кн. Ольги, реф. Н. Микитюк — $32.00 на передплати.
Лонґ Бренч, Онт. — Відділ Софії Русової, реф. П. Дверничук — $32.00 на передплати.
Вінніпеґ — Відділ Л. Українки, реф. Марія Юрків — $32.00 на передплати.
Гамільтон — Відділ Л. Українки, реф. А. Корній — $144.00 на передплати.
Роблін, Ман. — Відділ Доньок України, реф. Анна Горбай — $105.00 на передплати.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Відділ Л. Українки — Гамільтон	$85.00
Флин Флон — Відділ Доньок України	$50.00
Лашін, Кве. — Відділ Кн. Ольги	33.00
Виндзор — Комітет музею при відділі Л. Українки	30.00
Портедж Ля Прейрі, Ман. — Відділ Л. Українки	25.00
Ґлеслин, Саск. — Відділ О. Басарабової	25.00
Кадет - Ейлишем — Відділ О. Пчілки	20.00
Реджайна — Відділ Доньок України	15.00
Фом Лейк, Саск. — Відділ Л. Українки	12.00
Брендон, Ман. — Відділ Л. Українки	12.00
Кадворт, Саск. — Відділ Кн. Ольги	10.00
Стінен — Відділ Кн. Ольги	10.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ — ПРЕС. ФОНД до кінця січня 1979

Емілія Степова, Гримсбі, Онт. — збірка на похороні бл. п. Степового	$50.00
П-во Н. і Г. Влади — Вінніпеґ — з нагоди свого 50-ліття	50.00
П-во І. В. Боднарі, Торонто	25.00
Василь Винничук, Едмонтон, з нагоди дня уродин дружини	78.00
Анастасія Бабляк, Монтреал	20.00
Оля Скеґар, Вінніпеґ	20.00
П-во Р. і А. Олеськів, Келовна, Б. К.	15.00
Софія Кушнірик, Виниярд, Саск.	12.00
Параскевія Матвійчук, Брендон, Ман.	12.00
Наталя Кулик, Роблін, Ман.	14.00
Анастасія Самець, Ванкувер	12.00
Я. Кук — Ванкувер	12.00
Меланія Мельничук, Вегревил, Ал-та.	12.00
Софія Гриник, Едмонтон	10.00
Відділ Л. Українки, Брентфорд, Онт.	4.00
Пані Бурдейна, Брентфорд	10.00
Юлія Стецик, Гамільтон	10.00
Агафія Гринів, Ст. Леонард, Кве.	10.00
П-во І. Григори, Ніпавин, Саск.	10.00
Наталя Березнюк, Вайлдвуд, Альберта	10.00
Анна Хаба, Редвотер, Альберта	10.00
Анастасія Пограничка, Ніягара Фалс	10.00
Текля Кравчук, Виниярд, Саск.	10.00
Катерина Юрків, Гаєс, Саск.	9.00
Юлія Головата, Торонто	6.00
С. Кушнір, Вінніпеґ	7.00
П. Савадська, Лашін, Кве.	7.00
Анастасія Марцинюк, Парма, Огайо	7.00
Анна Олексюк, Ст. Кетерінс, Онт.	6.00
Надя МекДоналд, Келгари, Ал-та.	7.00
Надія Сміюха, Роблин, Ман.	5.00
Тетяна Стасишин, Вікторія, Австралія	5.25
Марія Бурак, Бімсвел, Онт.	5.00
Єва Волчанська, Едмонтон	5.00
Добр. А. Апонюк, Давфин	5.00
Т. Сидоренко, Монтреал	5.00
П. Дверничук, Торонто (Лонґ Бренч)	5.00
Ольга Яцута, Торонто	5.00
П. Довганюк, Едмонтон	4.00
Анна Половић, Канора, Саск.	4.00
К. Мостова, Виндзор	4.00
Д. Окос, Сомерленд, Б. К.	4.00
Ірина Лукасевич, Монтреал	4.00
Ґ. Турко, Едмонтон	4.00
Анна Векарчук, Монтреал	4.00
Ґаля Влад, Вінніпеґ	4.00
В. Тимошук, Ст. Кетерінс, Онт.	4 0
Марія Мітран, Келовна, Б. К.	4.00
Анна Горбай, Роблин, Ман.	4.00
Дмитро Орелецький — Ту Гилс, Ал-та.	3.00
Катерина Горбачевська, Монтреал	3.00

По $2.00 склали: Л. Мельник — Торонто, В. Турченюк — Монтреал, Анна Шевців — Едмонтон, Н. Скоробогач — Вінніпеґ, П. Хомик — Монтреал, С. Музика — Вінніпеґ, Л. Мулевич — Торонто, Л. Яременко — Кіченер, Відділ Л. Українки в Мелфорт, М. Стасів — Ванкувер, А. Добровольська — Норт Сирей, Б. К., Катерина Кошлай, Монтреал, Н. Іванишин — Келовна, Єв. Благун — Евенсбурґ, Ф. Коваль — Летбридж, М. Стефюк — Агасіс, А. Демітрак, Монтреал, О. Мискович — Дависв'ю, В. Стукало — Дорнсвед, І. Різник — Келгари, А. Сірик — Рочестер, Н. Шевадуська — Росборн, Н. Кузьменко — Лондон, Онт., К. Грабовська — Торонто, М. Йонка — Торонто, О. Чепесюк — Торонто, М. Татарчук — Едмонтон, С. Р. Сепнік — Вадіна, Н. Гаврилюк — Четам, А. Гриньків — Виндзор, А. Стахник — Вотерфорд, А. Бабляк — Монтреал, П. Кревецька — Вінніпеґ, М. Легенюк, — Вест Гил, М. Чуйко — Бирнабі, Мирослава Горбай — Роблин, Ман.

По $1.00 склали: П. Мирошниченко — Торонто, В. Кузменко — Торонто, М. Воробець — Донкан, У. Королішук — Торонто, Д. Карпів — Ватрос, Н. Павлик — Вінніпеґ.

ПОПРАВКА

У виказі пожертв на прес. фонд „Променя", що був надрукований в ч. 2 з лютого ц. р. справляємо ім'я добр. Євгенії Дерев'янки (було Анисії) з Сван Риверу, яка склала пожертву — $4.00 на прес. фонд.